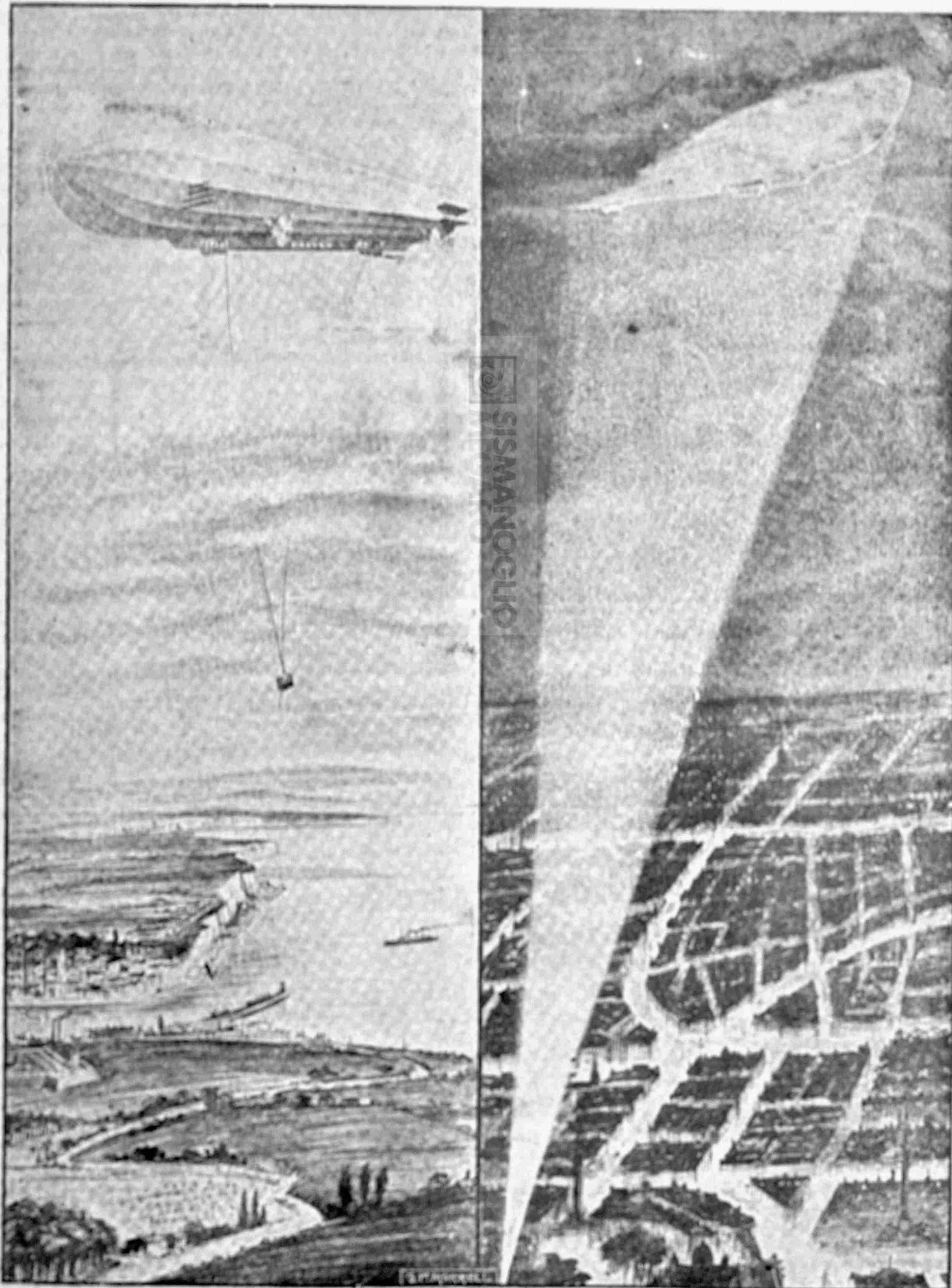

'Αεὶ' Ὀψα

Τὸ σήματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ δράσις τῶν ἀεροπλάνων Τσέπελιν ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ κατὰ τὴν νύκτα.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΩΤΗΡ

Παρθένος κόρη μένει μακράν τοῦ Σωτήρος νεκρά, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ προσέρχεται πρὸς τὸν Σωτήρα, καὶ ὁ Σωτὴρ προσέρχεται εἰς αὐτήν, καὶ ἀνακτᾷ τὴν ζωὴν ἢ παρθένος.

Ὅπως ἐκείνη, καὶ πᾶσα παρθένος κόρη ἔχει ἀνάγκη τῆς σωστικῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἐξετάσωμεν τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα χριστιανὴ κόρη δύναται νὰ πορισθῇ ἐκ τῆς θρησκείας. Ἡ παρθένος κόρη, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ συντηρεῖται ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι δοχεῖον πάσης ἀρετῆς. Καὶ ἐκ τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁποία τὴν στολίζει, πορίζεται πάντα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἡ ἀγνή αὐτῆς καρδιά δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἀναδίδουσα τὸ ἄρωμα τῆς ἀρετῆς ἢ παρθένος χριστιανὴ κόρη, προσελκύει τὸ σέβας τοῦ κόσμου. Προσπαθεῖ νὰ κρύπτεται ἀπὸ τὸν κόσμον, φεύγουσα τὰ ἐπιδείξεις, ἀλλ' ἰδοὺ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διατρέχει ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν δύναται νὰ κρυβῶσιν. Ἀγαπᾶται καὶ ἀγαπᾷ. Ἀγαθὴ τὴν καρδίαν, γενναία τὸ πνεῦμα, ἀνεκτίμητος τὸν χαρακτήρα, ἠπία, ταπεινή, ἔχουσα τὴν ἀπλότητα περιστερᾶς, παρουσιάζει μέτωπον διαυγῆς καὶ καθαρὸν, δι' οὗ διαφαίνεται πᾶσα τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἡ ἀγνότης. Ψυχὴ ἰσχυρὰ καὶ εὐγενής, καρδιά πλήρης ἀγάπης καὶ συμπαθείας, ἔχει πλήρη τὴν ἀγαθότητα, χωρὶς νὰ ἐννοῇ αὐτή, ὅτι κέκτηται ταύτην. Ταυαύτη εὐσα ἢ ἐν Χριστῷ ζῶσα παρθένος κόρη, εὐρίσκει διὰ τῆς ἀρετῆς τὴν εἰρήνην τῆς συνειδήσεως. Καὶ εἰρηνεύει λοιπὸν ἢ παρθένος αὐτὴ κόρη πρὸς τὸν Θεόν, τηροῦσα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, εἰρηνεύει πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἀνθρώπους, οὓς σέβεται καὶ ὑφ' ὧν τιμᾶται, εἰρηνεύει πρὸς ἑαυτήν, διότι κατέχει τὴν ἀγάπην καὶ πάντας τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς τῶν ἀρετῶν, ὡς παράγει ἡ ἀγάπη. Καὶ διέρχεται τὰς ἡμέρας καὶ ἀντλεῖ δυνάμεις ἐκ τοῦ παρελθόντος, τοῦ πλήρους ἐναρέτων καὶ θεαρέστων πράξεων, καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέλλον, ἐλπίζουσα, πιστεύουσα, ἀγαπῶσα. Καὶ ἤρεμος, μειδιώσα, τὴν ψυχὴν πρὸς οὐρανοὺς ἔχουσα ἐστραμμένην, βλέπει προσεγγίζουσαν τὴν ὥραν τοῦ ἐντεῦθεν χωρισμοῦ, καὶ αἰσθάνεται ἀληθῆ εὐδαιμονίαν ἐν τῷ χωρισμῷ, διότι ἀπὸ πολλοῦ αὐτὴ ἔπαυσε ζῶσα ἐν ἑαυτῇ, ζῆ δὲ ἐν κῆρτῃ αὐτὸς οὗτος ὁ Χριστός. Δὲν ἐπιθυμεῖ πλέον τίποτε ἐν τῇ γῆ. διότι ἔχει ἤδη τὴν καρδίαν αὐτῆς πλήρη Ἐκεινοῦ, οὗ ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ τελεία πλήρωσις τῆς ἀγάπης. Οὕτως ἢ παρθένος κόρη, ἢ εὐρίσκουσα ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ζωὴν αὐτῆς, εὐρίσκει καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ ὕλικά τε καὶ αἰώνια, τὰ ὁποῖα μόνη ἀγαθὴ καὶ ἀγνή καρδιά δύναται νὰ ἐπιποθήσῃ. Εἶναι νεκρά, ἀχρηστος, σηπομένη ἐν τῇ φθορᾷ, ὅταν ὁ Χριστὸς εἶναι μακράν αὐτῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ καλεῖται ὁ Κύριος, προσέρχεται, τείνει χεῖρα πρὸς τὴν νεκράν, καὶ ἢ παρθένος κόρη ἀνακτᾷ ζωὴν, παραδίδεται εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ζῆ χάριμα καὶ εὐτύχημα τῶν γονέων καὶ συγγενῶν αὐτῆς.

Τοιοῦτο δοχεῖον θεῶν χαρίτων γίνεται ἢ παρθένος κόρη, ἢ κατὰ Χριστὸν εὐσεβής.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ Μ' ἘΝΑ ΤΣΑΜΙ

Τί συμπαθῆ μεγαλοπρέπειαν, ποῦ ἔχουν τὰ τσάμια τὸ φθινόπωρον!

Μόνα, μέσα εἰς τὸ σιγηλὸν περιβάλλον, μακράν ἀπὸ τὴν γαριτοῦσα, τὴν ὁποῖαν κόθε καλοκαίρι τοῖς χαρίζει ἢ ζωὴ, λαμβάνουν ἐν ἰδιαιτέρον θέλητρον, τὸ θέλητρον τῆς παραπονεμένης ψυχῆς, καὶ τὴν γοητείαν, πῦ μόνη ἢ θλίψις γνωρίζει νὰ χαρίζῃ.

Εἰς τὴν μόνωσιν τὸν ἢ ψυχὴ μου εὐρίσκει ἐν ἀσύλληπτον θέλητρον καὶ ἢ ἐγκατάλειψις τῶν γενιᾶ ἐντός μου τὴν συμπόθειαν.

Ἄν ἢ γοῶν γαλβενίζῃ καὶ σαγηνεύῃ, ἢ θλίψις ὁμως γοητεύει καὶ αἰχμαλωτίζει τὴν καρδίαν, καὶ τὴν φέρει, εὐτυχῆ δεσμώτιδα, πλυσίον τῆς, διὰ τὰ τὴν θρέψῃ μὲ τὰ δάκρυά τῆς καὶ τὴν λικνίσῃ μὲ τὴν θρήνην τῆς.

Καὶ ἐγώ, τῶρα, πῦ ὅλοι, διωκόμενοι ἀπὸ τὰς ριγηλὸς τοῦ ἀνέμου πνοῆς καὶ τὰς φθινοπωρινὰς ψεκᾶδας, τὰ ἐγκατέλιπον, ζῆ τῷ νὰ τὰ ἐπανίξω.

Ἄναβαίω λοιπὸν, ταπεινὸς προσκυνητῆς, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον λόφον καὶ φθάσω εἰς τὴν κορυφὴν του, τὴν ὁποῖαν θωπεύουν ὅλα τὰ εὐράια ὄρα.

Γύρω ἢ φύσις, θολή, σκυθρωπή, ἀπλώνει τὸ τεφρὸν χρῶμα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ βαθύ γαλανὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐνα λεπτὸν δερμάτινιον διὰ μέσου τῶν φύλλων καὶ ὡς παραπονεμένο τραγοῖδι, ἐπὶ ἀπὸ μακρὰν ἢ θάλασσα συνοδεύει τὸ ἄσμα μὲ τὴν βαθεῖάν τῆς, τὴν μονότονόν τῆς ὑπόκρουσιν. Μερικαὶ σταγόνας λείβονται ὡς δάκρυα ἀπὸ τὰ βελονωτὰ φύλλα εἰς τὸ ἔδαφος, διὰ τὰ δροσίουν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι στρωμένα κατὰ γῆς.

Τίποτε ἄλλο. Τὸ μειδίωσιν, ἢ χαρὰ, τὸ τραγοῖδι τῶν ἐρώτων, ἢ τρέλλα τῆς ζωῆς, ὅλ' αὐτά, ποῦ ἄλλοτε ἐδῶ, γύρω εἰς τὸν αὐλακωμένον καὶ δικτυωτὸν κορμὸν τοῦ τσάμιου, ἐτέλουν τὰς παιδοτέρας πανηγύρεις καὶ τοὺς πλέον ἐξωφρενικοὺς χοροὺς, ἔφυγαν δειλά καὶ ἐσκορπίσθησαν, καθὼς τὰ πουλιά, ποῦ ἐδιώξε τὸ φθινοπωρινὸν συννεφάκι.

Καὶ τῶρα ἀπομένει τὸ δειθαλὲς αὐτὸ δενδράκι ἔρημο. Τὸ συντροφεύουν μόνον αἱ ἀναμνήσεις του, ἀναμνήσεις μιᾶς ὡραίας ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἔλουσιν τὰ μύρα καλοκαιριοῦ καὶ ἐθώπευσαν αἱ ἀργυραὶ τῆς σελήνης ἀκτῆς.

Αἱ ἀναμνήσεις ἐνός πεύκου! Κάθε βελονωτὸν φύλλον του εἶναι καὶ μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, ποῦ ἀφίνομεν νὰ ἐκτυλίσσεται, καὶ κάθε ρυτίς τοῦ κορμοῦ του εἶναι ἐν ἀποκρυσταλλωμένον αἰσθημα ἐκείνων, ποῦ τὸ ἐπλησίασαν.

Δι' αὐτὸ πλησιάζω τὸ ὡραῖον καὶ θυσανωτὸν αὐτὸ τσάμι ὡς πευθὴν τῆς ζωῆς. διὰ τὰ τὸ ἐρωτήσω τὰς ἐντυπώσεις του. Ἐν δένδρον εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀνθρώπινην καρδίαν καλλίτερον ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπον.

Τὸ τσάμι μὲ ἤκουσεν, ἐτίναξε μερικὰ κίτρινα φύλλα του κατὰ γῆς καὶ ἀφῆκε νὰ τοῦ ἐκφύγουν σιγὰ-σιγὰ αἱ ἀναμνήσεις του, μυρωμένα ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τῶν χυμῶν του καὶ συντροφευμένα μὲ τὸν λικνιστικὸν θροῦν τῶν φύλλων του.

— « Ἀνθρώπε, μοῦ εἶπε, θέλεις νὰ μάθῃς τὰς ἀναμνήσεις ἐνός δένδρου αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ζητεῖς νὰ γνωρίσῃς τὸν ἑαυτὸν σου καλλίτερον. Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένο, ἂν κατορθώσω νὰ σὲ ἱκανοποιήσω. Δὲν γνωρίζω ἂν θὰ εὐχριστηθῆς ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις μου, ἀλλ' ἔσο βέβαιος, ὅτι θ' ἀκούσῃς τὴν ἀλήθειαν.

» Ἐξῆσα πολὺ, τόσο, ὥστε ἠμπόρεσα νὰ στεγάσω ὑπὸ τὴν σκιάν μου τρεῖς γενεάς καὶ ὡς ἐρημικός ἐξομολογητῆς παρηκολούθησα τοὺς πόθους τῶν, ἐγνώρισα τὰ πάθη τῶν, ἐλίκνισα τὰ ὄνειρά των.

» Κάτω ἀπὸ τοὺς κλάδους μου ἐξήτησεν ἄστυλον πρῶτα-πρῶτα ἢ παιδικὴ ἀφέλεισ. Διὰ μίαν στιγμὴν ὁ θόλος μου εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ τὰς παιδι-

κὸς φωνῆς των, ποῦ μὲ τὸν ἴδιον τόνον ὑβρίζοντο καὶ ἐθώπευοντο. Ἡ παιδικὴ καρδιὰ εἶναι μίαν, δίδει μίαν καὶ τὴν ἴδιαν ὀπὸχρωσιν εἰς ὅλα τὰ αἰσθήματα, εἶναι ὡς τὸ λυκαυγές, τὸ ὁποῖον σκορπίζει ἕνα κοινόν, γαλακτοχρῶνον φῶς, εἰς τὰ πράγματα καὶ τ' ἀφομοιώνει. Ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, τότε αἱ φωτοσκιάσεις θὰ λάβωσι τὸν τόνον των. Τὰ ἀνθρώπινα πάθη εἶναι οἱ φωτοσκιάσεις τῆς ζωῆς.

Καὶ τὸ δένδρον μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησεν : « Ὑπὸ τὸν πράσινον θόλον μου ἦλθεν νὰ ρεμβᾷ ὁ νέος. Μόλις ἀφῆκε τὰ βάρη τῆς σχολῆς του, ἐπὶ ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς τὸ μεταίχιμον δύο περιόδων τοῦ βίου του, ἢ διάνοιά του, ἢ ὁποῖα δὲν ἐκουράζετο ἀπὸ ἀναμνήσεις, ἀνενεῦτο ἀπὸ τὰς τολμηροτέρας ἐλπίδας. Δι' αὐτὸν ὁ βίος ἦτο εἰς ὄνειρῶδες περίπατος, ὅλα τὰ δένδρα δι' αὐτὸν ἦπλωνον τὰ φύλλα των καὶ εἰς τὴν ὁδὸν του ἐσκορπίζον τὰ μυρωμένα τῶν ἀνθῶν τοῦ πέταλα. Ἦτο ὁ κυρίαρχος τῶν πραγμάτων, ὁ κατακτητῆς τῶν καρδιῶν. Ἡ φύσις αὐτὸν ἐπερίμενε, διὰ τὰ τὸ ἐκχύσει τὰς θωπείας τῆς, καὶ ἢ κοινωνία, διὰ τὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ λόφου αὐτοῦ τὰ πάντα ἦσαν δι' αὐτὸν χαρὰ, γαλήνη, κατάκτησις, πόθοι.

» Καὶ ἐγώ, εὐσπλαγχνικώτερον ἀπὸ μερικὸς σαφούς, δῆθεν, ἀνθρώπους, ἐλίκνισα τὰ ὄνειρά του καὶ δὲν ἀπεκάλυπτον τὸ φροῦδον τῶν ἐλπίδων του. Διατί, ἄλλως τε ;

» Κάθε στιγμὴ γλυκείας ἐλπίδος, ἔστω καὶ ἀπατηλῆς, εἶναι πολυτίμος διὰ τὸν ἀνθρώπον. Θὰ δυνηθῆς, ἄραγε, ν' ἀριθμήσῃς πολλὰς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ζωῆς σου ;

» Τὸν νέον διεδέχθη παρὰ τὸν κορμὸν μου ἢ νεῆνις. Αὐτὴ, μ' ἕνα βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας— ἀπατηλὸν μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξήτει νὰ μάθῃ τὴν ζωὴν— ἦλθεν ἐδῶ νὰ δώσῃ εὐρὺ περιβάλλον εἰς τὰ ὄνειρά τῆς. Δὲν ἐπόθει αὐτῇ, ὡς ἐκεῖνος, κατακτήσεις καὶ δόξαν ἤρκετο εἰς τὴν λατρείαν ἐνός ἀνδρὸς καὶ εἰς τὴν κατάκτησιν μόνον τῆς καρδίας του. Καὶ ὁμως, μὲ ὅλην τὴν πειρὰν μου, δὲν γνωρίζω τίος ὄνειρα ἦσαν ἱταμώτερα, τίς ἐκ τῶν δύο ἐθώπευστο ἀπὸ μεγαλειτέρας χιμαίρας. Ἄλλοίμονον! νομίζετε, σεις οἱ ἀνθρώποι, ὡς ἐν πολὺ μικρὸν πρᾶγμα τὴν καρδίαν ἐν τούτοις ποῖον ἀπέριτον βασιλεῖον δύναται νὰ παραβληθῆ εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ;

» Ἡ νεῆνις δὲν ἐγνώριζε τότε αὐτὸ καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο ὀλιγαρκῆς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς.

» Ἐφαντάζετο, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ἱππῶται, ἐνόμιζεν, ὅτι ἢ καρδιά των εἶναι βωμός, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καίονται τὰ ὡραιότερα μύρα πρὸς τὴν ἀγνότητα, τὴν καλλονὴν, τὴν καλοσύνην. Δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν λυθῶσιν προῶτως διὰ τῶν ἀποκαλύψεων μου. Ἐχει τόσας πικρίας ἢ ζωῆς, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν καὶ ἄλλας πικρίας.

» Ἀλλὰ δὲν ἐστέγασα μόνον ἄτομα ὑπὸ τὸν πράσινον θόλον μου ἐξήτησαν καταφύγιον καὶ ἐρωτικά ζεύγη. Ἐκεῖνα, ὡς δειλοὶ φυγάδες, ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα βλέμματα καὶ ὅ,τι ἐφοβοῦντο ν' ἀποκαλύψωσιν ἀλλοῦ, εἰς ἐμὲ τὸ ἐνεπιστεύοντο χωρὶς ἐπιφύλαξιν. Ὡ! πόσον φλογεροῦ ἦσαν οἱ ὄρκοι των! πόσον ὀρμητικοὶ οἱ πόθοι των! Τὰ φύλλα μου ἦσαν μάρτυρες τῶν θωπειῶν των, ἀπέκριναν τρυφερῶς τοὺς ἐναγκαλισμούς των καὶ ὁ θροῦς των ἐκάλυψε τὴν ἡχοῦς τῶν φιλημάτων των. Ὡ! οὐδέποτε ἤκουσα ὡραιοτέρους παραλογισμούς ἀπὸ χεῖλη ἀνθρώπων! Ὑπάρχει πάντοτε μίαν περὶ δος, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος γίνεται ἄγγελος, ποιητῆς, θηρίον, κακοῦργος, παιδί. Ὅταν εἶναι ἐλωτευμένος, ἀναβαίνει εἰς τὸ ποιητικὸν ὕψος ἐνός Σαϊοπήρου σας καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἐβλεπεν ἀραιουμένην τὴν φάλαγγα τῶν ἀγγέλων του, μόνον μεταξὺ τῶν ἐρωτύλων καρδιῶν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὰ κενὰ τῆς.

» Ἄν ἀποβλέψῃς καλλίτερον εἰς τὸν κορμὸν μου, θὰ ἴδῃς μερικὰ σημεῖα πολὺ καταφανῆ θὰ ἀναγνωρίσῃς εὐκόλως. Ἰδοὺ ἐδῶ ἔχει χαράξῃ ἕνα νεανικὸν χέρι δύο καρδίας ἐνωμένας καὶ ὀλοτρό-

Η ΠΛΗΡΩΜΗ

γυρα θά εὔρης εἰς συμπλέγματα ὅλα τὰ γράμματα τῆς ἀλφαβήτου σας. Οἱ ἀφελεῖς! ὠμιλοῦσαν καὶ ἐπίστευον εἰς τὴν αἰωνιότητα τῶν αἰσθημάτων των, ἐχάρασσον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὄρκου των καὶ τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν αἰωνίως συνδεδεμένων ὀνομάτων των, ἀλλ' ἐκ τῶν ζευγῶν ἐκείνων πόσα ἀρὰ γε θ' ἀναγνωρίσουν τὰ ἰδικά των;

» Ἐγὼ ἐφύλαξα πιστά, ὅσον ἠμπόρεσα καλλιτέρον, τὰ τεκμήρια ἐκεῖνα τοῦ ἐρωτός των. Σ' ἐρωτῶ ὁμως: — Ἡ αἰωνιότης τῶν ἀνθρώπων τόσον δλίγον διαρκεῖ; ὀλιγώτερον δηλαδὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν χρόνον, ποῦ μοῦ χρειάζεται διὰ ν' ἀλλάξω τὸν φλοιὸν μου

» Ἄλλ' ἔστω, ἠγάπησιν ἄς τοὺς συγχωρήσωμεν αὐτὴν τὴν ἀπάτην των χάριν τοῦ ἐρωτός των, ἀδιάφορον ἂν σήμερον δὲν ἀναπτερόνη τὰς καρδίας των. Ἄς συγχωρήσωμεν τὴν ἀπάτην τῆς νέας, ἣ ὅποια ἐνόμισεν, ὅτι ἀγαπήθη ἀληθινά.

» Νὰ εἴξευρες, φίλε μου, πόσα δάκρυα ἀπὸ παρθενικά ματῖα ἔχουν ροφήσει αἱ ρίζαι μου, καὶ πόσοι στεναγμοὶ δὲν διεδέχθησαν τὰς τρυφερὰς ἐξομολογήσεις! Ἐγὼ ἀφῆκα τὴν κόρην νὰ κλαύσῃ, ἀφῆκα τὰ δάκρυά της νὰ ρεῦσουν, διότι εἴξευρα, ὅτι εἰς τὸν πυθμένα ὅλων αὐτῶν τῶν δακρῶν ἡ νεότης ἔχει φυλάξει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν. Καὶ δὲν ἠτατήθη, διότι, ἐνῶ ἡ κόρη ἀνέβριενεν εἰς τὸν λόφον μου με βυρκομένην καρδιάν, διὰ νὰ καταρασθῇ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον ὠρκίσθη αἰώνιον ἔρωτα, ἀφοῦ ἔμενε πλησίον μου μερικὰ λεπτά, ἐπέστρεψε μετ' ἐμὲ τὴν παρηγορίαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ βάλσαμον εἰς τὴν καρδιάν.

» Πολλάκις οἱ πικρηταὶ σας παρομοιοῦν τὰς διαψεύσεις τῶν ἀνθρώπων ὄνειρων μετὰ τὰ πίπτοντα κτρινωμένα φύλλα μας καὶ κλαίουσιν, διότι πίπτουν αὐτὰ, κρημνίζονται ἐκεῖνα. Καὶ ὁμως, ἂν ἐπρόσεχον περισσότερο, θὰ ἐνόουν τὴν πλάνην των. Τα πεθαμένα φύλλα μας, ποῦ ρίπτει ὁ πρῶτος βορρᾶ; κοντὰ εἰς τὰς ρίζας μας, ἀποτελοῦν τὴν καλλιτέραν τροφὴν μας, ἐνισχύουσιν τὸν χυμὸν μας. Διατί δὲν παραδεχσθε, ὅτι καὶ αἱ διαψεύσεις τῶν ὄνειρων σας, ὅσονδὴ τότε καὶ ἂν εἶναι πικραὶ, δὲν τονόουν τὴν ψυχὴν σας καὶ δὲν ἐνισχύουν τὴν καρδιάν σας;

» Ἄν ὅλα τὰ ὄνειρά σας ἐπληροῦντο, θὰ ἦσθε τὰ μᾶλλον ἀνίσχυρα τῶν πλασμάτων. Ἀγοράζετε τὴν πειρὰν σας καὶ τὴν δυνάμιν σας μετὰ δύο δάκρυα. Τὸ τίμημα δὲν εἶναι πλὴν.

» Μὴ νομίσητε, ὅτι ὀμιλῶ μόνον περὶ τῶν γυναικῶν. Οἱ ἄνδρες δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἐκεῖνας, παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λύπης των. Ἐκεῖναι κλαίουσιν, αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν παρηγορίαν τῶν δακρῶν. Ἐν τούτοις δὲν λυποῦνται ὀλιγώτερον. Ἄν ἡ κόρη ἐρχεται νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τῆς σποδοῦ τοῦ ἐρωτός της καὶ ἐκεῖνος ἐρχεται συνώτερον νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τῶν συντριμμάτων τῶν ὀείρων του. Ἐνόμισεν, ὅτι τὸν δρόμον του ἐπλαίσιονον πάντοτε τὰ ρόδα, ἀλλὰ δὲν διέκριεν, ὅτι ἀνάμσα των αἱ ἀκανθαὶ δὲν εἶναι ὀλιγώτεραι τῶν πετάλων των. Ἐφαντάσθη, ὅτι τὸν ἀναμένει ἡ κοινωνία μετ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἀλλ' εὔρεν, ὅτι οὔτε κἀν ἀντελήφθη τὴν ὑπαρξίν του. Ἠλίπισεν, ὅτι ὁ ἔρωτος του θὰ στεφθῇ μετὰ τὸ κρινολούλουδο τῆς ἀνοίξεως, πλὴν ἡ πικροτέρα τοῦ ἐπεφυλάσσετο ἐγκατάλειψις. Καὶ τῶρα, συντριμμένος, ἀνέραστος, ἀπελπίς, φέρει τὸ βῆμα μέχρως ἐμοῦ καὶ ἐμπιστεύεται εἰς ἐμὲ τοὺς παλμούς τῆς λιποψύχου καρδιᾶς του.

» Συχνὰ ἀκούω κατάρως καὶ ἂν ὁ μέγας Θεὸς εἰσήκουε τὰ ὅσα οἱ ἀδελφοί σου μοῦ κατηράσθησαν, ἔπρεπε νὰ εἶχα ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος ξηρανθῆ. Ἐν τούτοις ζῶ καὶ ἐπ' ἀπειρον ἀνανεῶν τὰ φύλλα μου, πάντοτε νεάζω, διὰ νὰ εἶπω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τίποτε δὲν ἀξίζει τὸν κότον διὰ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς. Ἡ θλίψις καὶ ἡ χαρὰ εἶναι τόσον μεγάλη, ὅσον τὴν θελήσετε νὰ εἶναι. Ὑπάρχει ὑψηλότερον ὄρος ἀπὸ τὰ Ἰμαλάι; Καὶ ὁμως, εἰπέ μου, ἀπὸ τὸν λόφον, ποῦ στέκει τῶρα, φαντάζεσαι κἀν τὴν ὑπαρξίν των;

» Ὁ θαλερὸς συνομηλητῆς μου ἐσταμάτησεν ἐδῶ τὰς ἐξομολογήσεις του καὶ ἐσιώπησε. Τὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι ἐπανελάβε διὰ τῶν βελονωτῶν φύλλων του τὸ μελαγχολικὸν του τραγοῦδι, ἐνῶ ἀπὸ μακρὰν ἡ θάλασσα τὸ συνώδευε μετὰ τὴν βαρεῖάν της, τὴν μονότονον ὑπόκρουσιν.

Αἱ ἐξομολογήσεις αὐτὰ μ' ἐβύθησαν εἰς συλλογισμοὺς τερφούς, καθῶς ὁ φθινοπωρινὸς οὐρανὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ τόσμι ἐκεῖνο, μετὰ τὸ ἀσταθὲς βῆμα ἀνθρώπου, ποῦ εἶναι προσηλωμένον εἰς μίαν ἰδεάν, ἣ ὅποια ἐπιμόνως τὸν βασανίζει:

— Εἰς τὰς ἐξομολογήσεις ἐκεῖνας ἀνεγνώρισα τὸν ἀνθρώπον τῆς χθές, ἀλλὰ τί νὰ τῷ ἐπιφυλάσῃ ἀρὰ γε ἡ ἐπαύριον;

Θ. Σ. Μ.

Ἡμῖν εἰκοσαετής, ὅταν ἐρωτεύθην ἀληθινά. Ἐννοῶ μετὰ αὐτό, ὅτι ἠγάπησα, ὅπως σπανίως ἀγαπᾷ κανεὶς, χάρις εἰς μίαν τῶν συμπτώσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας, πρὸς εὐτυχίαν μας, ἡ ζωὴ δὲν παρομοιάζει συχνά. Εἶναι ἀλήθεια ἀνεπίδεκτος ἀμφισβητήσεως, ὅτι τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, τὸ παρεχόμενον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς τύχης, εἶναι γλίσχρον καὶ ἀπατηλόν. Ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν καμωμένοι διὰ νὰ τὰς ἀγαπήσωμεν περισσότερο εἰς τὴν ζωὴν μας, περνοῦν ἀπ' ἐμπρός μας ὡς ἀστραπὴ καὶ εὐρίσκονται εἰς θέσεις ἀπροσίτους.

Ἄς παρατηρήσῃ ὁ καθείς προσεκτικὰ εἰς τὴν ζωὴν του. Θὰ ἴδῃ πόσον ὁ κύκλος τῆς ἐκλογῆς εἶναι περιορισμένος.

Ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσα, ἐνεσάρκωνεν ἀκριβῶς τὸν τύπον τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀγαπήσω, καὶ δὲν ἔχασα καιρὸν. Κατὰ δυστυχίαν, αὐτὴ δὲν με ἀγαποῦσε, εἰς ἐπίμετρον δ' ἀγαποῦσε τὸν καλλίτερόν μου φίλον, τὸν Ἐδουάρδον. Καὶ αὐτὸς δέ, κατὰ ἕξ ἢ ἑπτὰ ἔτη μεγαλειτέρως μου, ἀγαποῦσε τὴν Καρολίαν. Δὲν ἐμβῆτεν εἰς τὸν ἔρωτα αὐτὸν ἐξ ὑπολογισμῶν καὶ πονηρευθείς. Ἐπιροτιμῆθη, ἠγαπήθη μετ' εὐθύτητος, οὕτως ὡστε θὰ ἦτο γελοῖον δι' ἐμὲ μετὰ παλαίσω, δι' ἐκεῖνον δὲ ν' ἀποσυρθῇ. Ἄλλ' ἔμαθε τὴν ἀπελπισίαν μου, ἡ θάναθ βιθύτατον ἐξ αὐτῆς οἶκτον καὶ θλίψιν, καὶ τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου του ἦλθε πρὸς συνάντησίν μου καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας μετὰ παρηγόρησεν. Ἄτσοσυρόμενος μὲ εἶπε:

— Νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὶ παύσω νὰ σκέπτωμαι, ὅτι ἔχω ἐν μεγάλο χρέος ἀπέναντί σου. Δὲν θὰ ἠσχάσω, ἂν δὲν σοῦ τὸ πληρώσω.

Οἱ λόγοι του με συνεκίνησαν, ἂν καὶ μοῦ ἐφάνησαν ὀλως μάταιοι. Ἐθεώρησα, ὅτι ἡ ζωὴ μου εἶχεν ἀνεκλήτως χαθῆ καὶ μετὰ τινος ἡμέρας ἀνεχώρησα, ἀπερχόμενος εἰς Αὐστραλίαν.

Ἐτέραςαν χρόνια. Δὲν ὑπῆρξα εὐτυχῆς εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἐνυμφεύθην μίαν Σκωτίδα ὠραίαν καὶ ἠπιάν, ἣ ὅποια δὲν κατάρθωσα νὰ διαλύσῃ τὴν μελαγχολίαν μου, καὶ ἡ ὅποια, κατόπιν δεκαετοῦς γάμου, ἀπέθανε, χωρὶς νὰ μοῦ ἀφήσῃ παιδιά.

Διετήρηον πάντοτε τὴν ἐνθύμισιν τῆς Καρολίνας καὶ αὐτὴ ἦρκεν διὰ νὰ ἀμυροῦνη τὰς χαρὰς μου, νὰ καταναρκῶνῃ τὰς φιλοδοξίας μου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλάμβανα ἐγκαρδίους ἐπιστολάς τοῦ Ἐδουάρδου, εἰς τὰς ὁποίας δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ μοῦ λέγῃ, ὅτι δὲν ἐλησμόνει τὸ χρέος του.

Ὅταν ἐφθασα εἰς τὸ τριακοστὸν δευτέρον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ἐπέστρεψα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μένω διαρκῶς πονθενά. Μόνον κατὰ τὸ τριακοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἔλαβα τέλος πάντων τὸ θάρρος νὰ ἐγκατασταθῶ κἀτον, καὶ πάλιν ὄχι εἰς τὸ Παρίσι, ἀλλὰ εἰς τὸ Λονδόν.

Ἐνα βράδυ, ποῦ ἐρρέμβυζα μελαγχολικά, ὁ ὑπηρέτης μοῦ ἔφερεν ἕνα γράμμα τοῦ Ἐδουάρδου. Τὸ ἦνοιξε ἀπρημέτως καὶ παρετήρησα, ὅτι ἦτο πολὺ σύντομο. Ἀντελήφθη τὴν συντομίαν χωρὶς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα, καὶ μάλιστα τὸ ἐκράτησα ἐπὶ δύο λεπτά, κάμωνν διάφορα συμπεράσματα περὶ τῆς βραχυλογίας του. Τέλος πάντων ἐπλησίασα εἰς τὸ φῶς καὶ μετὰ τινος γράμματος τυπικᾶς, ἀνεγνώσα τὰ ἑξῆς: «Ἐπῆλθεν ἡ στιγμή τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους μου καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω. Μὴ ἀρνηθῆς νὰ ἔλθῃς ἐδῶ εἰς τὸ σπίτι μου. Θὰ μ' ἐλυποῦσες πολὺ καὶ ἴσως θὰ ἐστεροῦσες τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ μεγάλην εὐτυχίαν».

Ἡ πρότασις μ' ἐβαλε εἰς ζωντανὴν ἀπορίαν καὶ τὸ παρελθὸν ἐνεφανίσθη ἐμπροσθέν μου παλλόμενον. Τὸ αἷμά μου ἐφλέγετο ὡς ὑπὸ πυρετοῦ. Ὁ νεκρὸς ἔρωτος ἀνέλαμψε. Δὲν ἤξεύρα ποῖα ἐλπίς ἀλλόκοτος καὶ ἔκφρων διήλθε διὰ τῆς ψυχῆς μου, κἀτι τι ὡς ἡ ἐλευθέρωσις τῆς Καρολίνας, καὶ ἡ ψυχρὰ σκέψις δὲν διέλυσε τὴν ἐλπίδα. Ἀπεφάσισα ν' ἀποδεχθῶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἐδουάρδου.

Ὅταν ἐφθασα τὴν ἐπιούσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου, καθε χιμαρικὴ ἐλπίς εἶχεν ἐκλείψει. Ἐπερίμενα, ὅτι θὰ λάβω εἰδησὴν οὐχὶ ἔκτακτον.

Ἡ ταραχὴ τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη εἰσερχόμενος εἰς τὸ μικρὸν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ἄλμας μέγαρον, προήρχειτο μόνον ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν, ὄχι ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Ἐξήταξα τὸν κῆπον ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον εἰσαχθῆ, ὅταν ἤκουσα τὴν θύραν ἀνοιγομένην ἠρέμως καὶ γυναικεῖαν ἐσθῆτα θροοῦσαν. Ἐστράφη, ἀφῆσας τὸ παράθυρον, καὶ ἀμέσως φοβερὰ συγκίνησις, οἶγος πόνου καὶ ἔρωτος, διέτρεξεν ὄλον μου τὸ σῶμα. Ἡ Καρολίνα εὐρίσκειτο ἐνώπιόν μου, σχεδὸν ὅμοια πρὸς ὅ,τι ἦτο πρὸ ὀκτα ἕξ ἑτῶν, τόσον ἀπαστρέ-

πτουσα ὅλη ἐκ νεότητος, ὡστε παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσω. Ἐστηρίχθην διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου μᾶς πολτρόνας καὶ ἐτραύλισα:

— Κυρία... δὲν ἐπερίμενα...

Μ' ἐκούταζεν ὀρθία εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου μετὰ γλυκύτητος, ἥτις μ' ἐξέπληξε.

— Πῶς ἐμείνατε τόσον νέα! ἐπιθύρησα σιγαλά. Δὲν ἀπήνησεν. Ἐξηκολούθησε νὰ με προσβλέπῃ, καὶ ἐν τούτοις μοῦ ἐφάνη δειλὴ, φοβισμένη.

— Ἐγὼ ἐγήρασα! εἶπα μετὰ πικρίας.

— Δὲν φαίνεσθε περισσότερο ἀπὸ τριάντα!

Λέγουσα ταῦτα, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐκοκκίνησε. Ὁ πόθος ἀνεγεννήθη, τὸ παρελθὸν, ἀσθμαῖνον ἀπὸ ἔρωτα, αἱ ἐλπίδες...

Ἐπροχώρησα πρὸς τὴν Καρολίαν καὶ σχεδὸν με θυμὸν τῆς εἶπα:

— Διατί δὲν ἦλθε πρῶτος ὁ φίλος μου;

— Εἶχε κάποια σπουδαία διαταγὴ νὰ δώσῃ.

— Ἐφέρθηκε σκληρὰ νὰ στείλῃ ἐσᾶς.

Ἐμεῖδιασε γλυκύτατα, ἠρυσθῆρασε ἀκόμη καὶ μοῦ εἶπεν:

— Αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ ἔλθω. Ἐθυμώσατε;

— Πῶς νὰ μὴ θυμώσω; Σεῖς ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆτε πρῶτη;

— Τί; ὑποφέρετε ἀκόμη; ἠρώτησε τρέμουσα.

— Δὲν τὸ βλέπετε;

— Εἰσθε βέβαιος, ὅτι ὑποφέρετε δι' ἐμένα;

Ἐσήκωσε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της. Ὅ,τι ἀνέγνωσα μέσα εἰς αὐτοὺς ἦτο τόσον γλυκὺ!

— Εἶναι φρικτὸν νὰ μ' ἐρωτᾶτε!

— Ἡθελα νὰ εἶμαι βεβαία, ἀπήνησεν.

Ὅπισθοχώρησα κατὰ ἐν βῆμα καὶ με προσητένισα πάλιν. Ὁρθία εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔχουσα ὀλίγον σκιασμένον τὸ πρόσωπον, τῇ ἀληθείᾳ ἐφάνετο μόλις εἰκοσαετής. Ἡ ὀργή, ὁ ὄξυς τῆς ἀγάπης πόθος, ὁ ἀποτυχῶν ἔρωτος, φοβερὰ τις ἡδονή, με παρέφεραν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Νὰ λοιπὸν ποῦ ἐβεβαιωθήκατε! ἀνέκραξα μετὰ φωνὴν ἀγρίαν. Σᾶς ἀγαπῶ ἀκόμη. Σᾶς ἐπιθυμῶ, μολονότι σᾶς μισῶ, καὶ ἄς εἶναι κατηραμένη ἡ τρέλλα τοῦ Ἐδουάρδου, ποῦ σᾶς ἔφερε καὶ πάλιν ἐμπρός μου! Κατηραμένη ἄς εἶναι ἡ πρόσκλησις, ποῦ μοῦ ὑπελθῆκε τὴν ἀπελπισίαν μου.

Ἐγεινε κάταχρος, ἐβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδιά της καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶναι δικό μου τὸ λάθος!

— Ἄλλ' εἶναι δικό σας τὸ λάθος, διότι ἦλθατε ἐδῶ χωρὶς νὰ με εἰδοποιήσετε εἶναι δικό σας τὸ ἔγκλημα, ὅτι ἐνεφανίσθητε ἐνώπιόν μου μόνη.

— Ὅχι, ἰδικόν μου εἶναι τὸ λάθος! ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ ἰσχυρά.

Ἡ θύρα εἶχεν ἀνοικθῆ. Ὁ Ἐδουάρδος, προχωρήσας, ἐνῶ ἐγὼ ἐξωρισμένος ἐστρεφόμενός διὰ νὰ τοῦ ἀπευθύνω μομφάς, ἐπρόλαβε καὶ εἶπε:

— Πληρώσω!

— Πῶς; πληρώνεις; ἀνέκραξα με θυμόν.

— Μά, δὲν κυττάζεις αὐτὸ τὸ κορίτσι; εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά μου.

Ἐνόησα, ἐν ἀστραπιαίᾳ ἀναλαμπῇ, τὴν ἀληθινάν, καὶ ἀπειρος ἠδύτης, μεγάλη καὶ φοβερὰ ἐλπίς, ἐξώγκωσαν τὴν καρδιάν μου. Ἐμείνα ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀφανος, κατὰ βάθος αἰσθανόμενος φόβον, φόβον μήπως ἡ ὀπτασία διαλυθῆ. Καὶ ἤκουσα τὸν Ἐδουάρδον, ὅστις ἠρώτα τὴν νεάνίδα:

— Ἐ! τί λές, Μαργαρίτα, κόρη μου, ἠμπορεῖς νὰ τὸν ἀγαπήσῃ;

Ἐκεῖνη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθησε:

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ; ἀνέκραξα, ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ δώσω τὴν ζωὴν μου!

Τί νὰ εἶπω ἀκόμη; Κατάρθωσά ν' ἀρέσω, ἠγαπήθην, ἐπληρώθην διὰ τὴν μακρὰν μου ὀδύνην, ἐξῆσα ἀνεκφράστους ἡμέρας ἔρωτος, γλυκύτερου ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς πρῶτης μου νεότητος.

Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἡ λύπη, ἀντὶ νὰ με καταβάλῃ, ὅπως ἄλλους, με ἔχε διατηρήσει. Καὶ τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου, ἐνῶ ἐστεκόμην ἐμπρός εἰς τὴν Μαργαρίταν, καὶ ἡ νεότης της μ' ἐφώτιζεν ὄλον, μοῦ ἔφεραν ἕνα μπιλλιέτο τοῦ πενθεροῦ μου Ἐδουάρδου, μπιλλιέτο κτρινωμένον καὶ ἐφθαρμένον ἀπὸ τὸν καιρὸν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐδιάβασα:

«Ἰανουάριος 1898: Τὸ χρέος. — Νοέμβριος τοῦ 1914: Ἡ πληρωμή».

Δὲν ἤξεύρω τί εἶσις θὰ ἠσθάνεσθε ἂν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου. Ἐγὼ κατεφίλησα τὸ μπιλλιέτο, ἡ Μαργαρίτα δὲ καὶ ἐγὼ ἐκλαύσαμεν ὡς παιδιά.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΗΘΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Πρό καιρού ετυχε μίαν ημέραν να εύρεθῆ εἰς τὰς χεῖρας τῶν μαθητῶν μου ἓν παλαιὸν φυλλάδιον τῆς Ἐπιθεωρήσεως «'Απ' Όλα» Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐφυλλομέτρον μετ' ἀδιαφορίας ἔπειτα ὁμῶς, ἔλκυσθεῖσαι ἀπὸ τὰς εἰκόνας του, ἤρχισαν νὰ τὸ ἐξετάζουν μετὰ προσοχῆς.

Τὰς ἀφῆκα ἐπὶ τινα ὥραν, διὰ νὰ ἴδω τί θὰ κάμουν καὶ τί εἶδους κρίσεις θὰ ἐκφέρουν αἱ ἀθῶαί των συζητήσεις ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ φυλλάδιου. Παρατήρησα δέ, ὅτι ἐξέφερον διαφόρους ἐπιδοκιμασίας καὶ σχόλια καὶ χαριεντισμούς, ἐξετάζουσαι τὰς σατιρικὰς εἰκόνας τῆς Ἐπιθεωρήσεως, οὐδεμίαν ὁμῶς ἐζήτησε νὰ μάθῃ τί λέγουν αἱ πυκνοτυπωμέναι σελίδες τῆς. Τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται καὶ τόσον δυσεξήγητον, διότι τὰ παιδιὰ δὲν ἀγαποῦν φύσει τὴν ἀνάγνωσιν, ὡς ἐνοχλητικὴν, ἐπειδὴ τὰ ἐπιβάλλεται πάντοτε τὸ μάθημα αὐτὸ ὡς καθήκον. Ἐπειτα ὁμῶς, θέλουσα νὰ μεταστρέψω τὰς στρεβλὰς ιδέας των καὶ νὰ τὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ σκέψεις ὑποκριτικὰς, ἔλαβα τὸ φυλλάδιον καὶ ἐζήτησα νὰ εὔρω τὸ καταλληλότερον διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσω θέμα.

Εὐτυχῶς εὔρον μίαν ὠραίαν περιγραφὴν ἐνὸς ἔλβετιμοῦ χωρίου, μὲ γλῶσσαν ὠραιότητα καὶ

ῥφος ἄρκετὰ ὁμαλόν. Τοῖς ἀνέγνωσα λοιπὸν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνέπτυξα ἄρκετὰ. Αἱ δὲ μικραὶ ἔμειναν ἐνθουσιασμέναι καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ ἐπαναλάβω, εἰ δυνατόν, τὸ αὐτό. Πράγματι δέ, ταῖς ἀνέγνωσα καὶ ἄλλα διάφορα ἀπὸ ἄλλα βιβλία καὶ παρετήρησα ἀποτελέσματα ζωηρὰ καὶ θαυμάσια. Αἱ μικραὶ ἀκροῶνται μὲ ἐντεταμένην τὴν προσοχὴν, χωρὶς νὰ τὰς διαφύγῃ οὐδεμίαν λέξιν, καὶ κατόπιν, ὅταν περάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἀνογνώσεως, εἰς τὸ διάλειμμα, ἀκούω νὰ ἐκφέρουν διαφόρους κρίσεις ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκείνου, καὶ συγκρίνουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας, νὰ ἐπικρίνουν ἢ ὄχι αὐτὰ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων μερῶν. Τώρα, αἱ κρίσεις των βέβαια εἶναι ἀτελεῖς ἄλλ' εἰς τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἀτέλειαν ἀναπτύσσεται ἡ ἐλευθέρω συζήτησις καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς σκέψεως.

Ἡ μικρὰ αὕτη δοκιμὴ μ' ἔκαμε νὰ σχηματίσω μίαν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ διατυπώσω ὡς ἀπλὴν φιλικὴν σύστασιν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου συναδέλφους, τὰ μέγιστα συμβάλλουσαν εἰς τὴν αὐτενέργειαν καὶ τὴν κρίσιν τῶν παιδῶν.

Ὁ ἄνθρωπος σήμερον μορφώνεται κοινωνικῶς. Καὶ ὡς τοιοῦτος, πρέπει πρὸ πάντων νὰ αἰσθάνηται, ὅτι εἶναι ἐλευθέρως εἰς τὰς σκέψεις του, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατυπώσῃ ἐλευθέρως τὰς κρίσεις του καὶ δύναται ἐλευθέρως νὰ συζητῇ διὰ κάθε τι. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καταπατεῖται ὁ δολοφόνος ἐγωϊσμός, μανθάνει νὰ σιβῆται τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων, νὰ σιέπηται πρὶν ἢ ὁμιλήσῃ ὁ ἴδιος, καὶ, ἐπιδοκιμάζων ἢ ὄχι τὰς ιδέας του, ἀπ. κτλ. τὸ θάρρος νὰ ἀποκαλύπτῃ τὰ ἐλαττώματά του καὶ νὰ ζητῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους φρονίμους συμβουλὰς.

Μανθάνει δηλ. κανεὶς νὰ συζητῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰ περισσότεροι σήμερον δυστυχῶς ἀγνοοῦν. Πολλὰκις εὔτυχε νὰ παρευρεθῶ εἰς συζητήσεις διαφόρους, καὶ παρατήρησα, ὅτι πολλοί, ὄχι πλέον διὰ σοβαρὰ ζητήματα, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐλάχιστα, δὲν εἰσέβουσαν νὰ συζητήσουν, ὅπως πρέπει, ἢ ἀπὸ ἐγωισμὸν—τὸ πρῶτιστον— ἢ ἀπὸ δειλιάς, ἢ ἀπὸ ἀμύθιαν. Αὐταὶ δυστυχῶς εἶναι αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ πολεμήσωμεν. Πολλοί, νομίζοντες, ὅτι κατέχουν τὰ σκήπτρα τῆς γνώσεως καὶ τῆς πείρας, ζητοῦν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ιδέαν των, φωνάζοντες καὶ κοπτόμενοι καὶ περιφρονοῦντες πᾶσαν ἄλλην γνώμην, ἴσως ὀρθοτέραν πολλὰκις, ὡς ἐξερχομένην ἀπὸ πολῦπειρα καὶ σεβαστὰ πρόσωπα. Ἄλλοι πάλιν, ἐκ δειλιάς, μὴ βασιζόμενοι εἰς τὰς σκέψεις των, οὐδεμίαν τολμῶσι νὰ ἐκφέρωσιν ιδέαν, ἐκ φόβου μήπως δὲν εἶναι ὀρθὴ καὶ παραγκωνίζονται αὐτῶ μόνον των, ἢ δὲ ἀξία των μένει κεκρυμμένη. Ἐτεροὶ δέ, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ περισσότεροι δυστυχῶς, οὔτε ιδέαν ἔχουν τῶν ὧσων λέγονται καὶ συζητοῦνται, καὶ ἀποσυρόμενοι εἰς μίαν γωνίαν, σιωπῶσιν, ἀρκούμενοι μὲ ἓν καταφατικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς νὰ φανερώσουν τὴν παρουσίαν των. Εἰς ὅλα δὲ αὐτὰ πταίει ποῖος;

Ἡ σχολή. Αὕτη πρέπει πρώτη νὰ δώσῃ ὠθησιν εἰς τὴν ἐλευθέρω ἐνέργειαν καὶ λογικὴν κρίσιν τοῦ νοῦς, καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ τὸ κατορθώσῃ δὲ αὐτὸ διὰ τῆς συστάσεως τῶν ἠθικῶν ἀναγνωσμάτων.

Πρέπει εἰς τὸ ὥρολόγιον τῶν μαθημάτων νὰ προστιθῶν μία ἢ δύο ὥραι καθ' ἑβδομάδα διὰ τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ μάθημα, καθ' ὃ εἰς διδάσκαλος εὐγλωττος καὶ μὲ γνώσεις ἀρκετὰς ν' ἀναγνώσῃ ἢ διάφορα θέματα, σχετιζόμενι μὲ τὴν κοινωνικὴν κίνησιν, τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων μερῶν, τὰς περιγραφὰς διαφόρων τόπων, τὴν φιλολογίαν, τὰς ἐπιστήμας, τὴν καλλιτεχνίαν καὶ ἀφορῶντα πολλὰκις καὶ αὐτὸ τοῦ γάμου τὸ ζήτημα. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐρμηνείαν, νὰ ζητῇ τὰς γνώμας τῶν μαθητῶν, ἐπιδοκιμάζων καὶ διορθῶν αὐτὰς μὲ

ἐν ἡπιον μειδίημα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ διαλάμπῃ πατρικὴ στοργή, χωρὶς νὰ μεταχειρίζεται σατυρισμὸν. Τὸ μόνον πρᾶγμα, ποῦ καταστρέφει πᾶσαν πρόοδον καὶ ἀπογοητεύει φοβερὰ τὸν ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ τὸν νεαρὸν μαθητευόμενον, εἶναι ὁ σατυρισμὸς.

Ἄλλὰ θὰ μὲ εἴπωσιν οἱ ἀγαπητοὶ συνάδελφοι; Πῶς θέλετε, σὰς παρακαλοῦμεν, νὰ γίνουσι ὅλα αὐτὰ, ὅταν ἔχωμεν προγράμματα τόσον παραφορτωμένα; Ἐχουν δίκαιον πληρέστατον. Πρὸ παντὸς ἄλλου ὁμῶς, τὸ μάθημα αὐτὸ εἶναι ἀναγκαιότατον. Ἄς λείψῃ μία ὥρα γραμματικῆς καθ' ἑβδομάδα, ἄς μάθουν ἓνα τεχνολογικὸν κανόνα ὀλιγώτερον τὰ παιδιὰ, ἄς λείψῃ καὶ μία ὥρα φυσιογνωσίας, ἄς μάθουν ὁμῶς τί γίνεται εἰς τὸν κόσμον. Πόσους πόδας ἔχει ἡ γᾶτις καὶ ὁ σκύλλος, καὶ πόσα κόκκαλα ἀριθμοῦνται στὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ ξιφίου, ἄς μὴ τὰ ξυρῶν τόσον καλὰ, ἄς μάθουν ὁμῶς νὰ ὁμιλοῦν. Τελειόφοιτοι γυμνασίων παρουσιαζονται εἰς ἓν μέρος νὰ ζητήσουν ἐργασίαν καὶ ἀποτυγχάνουν πολλὰκις ἐνεκα τῆς δειλιάς των. Ἄν μάλιστα κανεὶς, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰς κρίσεις των, θελήσῃ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ μερικὰ πρᾶγματα ἔξω τοῦ κύκλου των, κοκκινίζουσι, μασσοῦν τὰ λόγια των καὶ τὰ κάμνουσι θάλασσα, διότι, ἐκτός τῶν μαθημάτων τῆς σχολῆς, ὄλλο τίποτε δὲν ἐφρόντισαν νὰ μάθουν. Ὅσοι ἔχουν θάρρος καὶ τόλμην, ἐπιτυγχάνουν, παρ' ἀξίαν πολλὰκις, ἐνῶ ἄλλοι μὲ δξίαν καὶ γνώσεις παραγκωνίζονται οἰκτρῶς ὀλίγοι δὲ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες προσπαθοῦν νὰ τελειοποιήσουν τὰς γνώσεις των μὲ τὴν μελέτην διαφόρων βιβλίων.

Πρέπει νὰ δημιουργηθῇ μία τοιαύτη σχέση μετὰ μαθητοῦ καὶ διδασκάλου, ὥστε ὁ πρῶτος νὰ θεωρῇ ὡς φίλον τὸν δεύτερον, καὶ ὄχι δεσπότην, καὶ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τοῦ ζητήσῃ μίαν φρονίμον συμβουλὴν. Δυστυχῶς, ἐξ εἰλικρινείας πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τὰ σχολεῖά μας αὐτὸ εἶναι πολὺ σπάνιον. Σήμερον τὰ περισσότερα παιδιὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ φόβον καὶ ἐργάζονται ὄχι ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ βιαζόμενα· δι' αὐτὸ δὲ καὶ δὲν παρατηρεῖται ἡ δέουσα πρόοδος, ἐπειδὴ τὸ καθήκον εἶναι πάντοτε βαρὺ καὶ ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν θάρρους καὶ ἐλευθέρως σκέψεως.

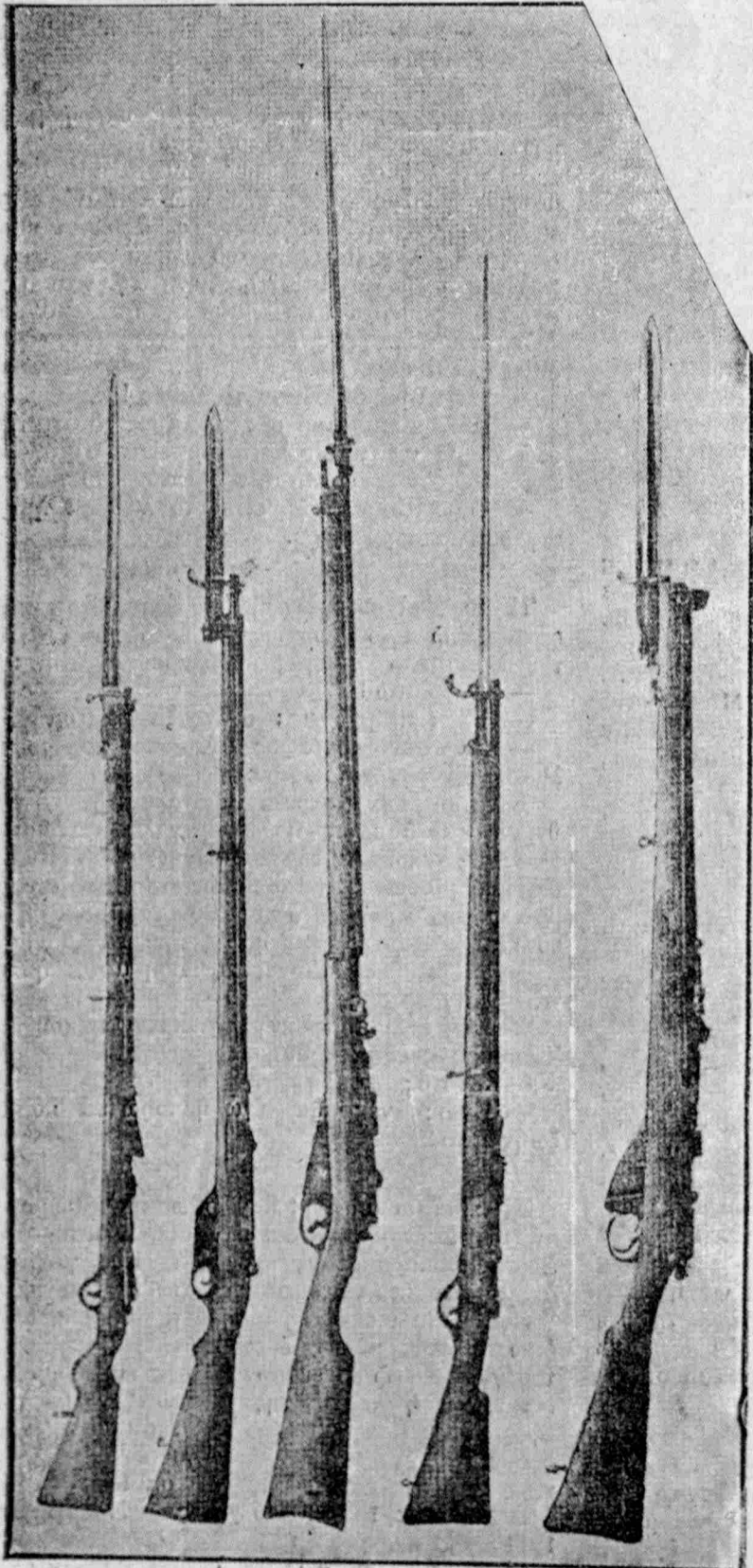
Ὁ μαθητὴς καὶ ἡ μαθήτρια πρέπει νὰ ἐλκύονται εἰς τὴν ἐργασίαν ἐξ ἀγάπης καὶ νὰ προστομιάζονται εἰς τὴν σχολὴν καταλλήλως, ὥστε, ἐξερχόμενοι αὐτῆς, νὰ αἰσθάνονται, ὅτι εἶναι ἱκανοὶ νὰ ζήσουν, χωρὶς ν' ἀπογοητεύονται ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ δυσκολίας τῆς ζωῆς.

Ὡμίλησα προηγουμένως διὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ ἴσως νὰ κατακριθῶ διὰ τοῦτο. Σήμερον παρατηρεῖται μετὰ τῶν δύο φύλων μία ὑποκρισία καὶ σεμνοτυφία, αἱ ὁποῖαι κρύπτουν πολλὰκις σκανδαλώδη ζητήματα. Λοιπόν, ὁ πέπλος αὐτὸς πρέπει ν' ἀρθῇ. Ὅταν εἰς τὴν παράδοσιν ὁ διδάσκαλος ἀναγινώσκῃ ἐν ἠθικῶν διήγημα, εἰς τὸ ὁποῖον λάμπει εἰς σταθερὸς χαρακτῆρ, θὰ φέρῃ ἀποτελέσματα θαυμάσια. Ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ ἐπαινος πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐμπαιήσουν τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὴν εὐπλαστον παιδικὴν καρδίαν καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι νὰ μὴ ὑποκινήσουν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νεανίου καὶ τὸν παρακινήσουν νὰ φανῇ τοιοῦτος. Ἡ δὲ δειλὴ κορασίς, ἀκούουσα τὴν διδασκαλίαν τῆς νὰ ἐπαινῇ μίαν φιλόστοργον νέαν, ἣτις περιφρόνησε τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ μνηστήρός της, θὰ αἰσθανθῇ κάποιαν ἀόριστον συγκίνησιν. Θὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν γενναίαν κόρην, καὶ εἰς ὥραν κατάλληλον, ἐνθυμουμένη τὸ παράδειγμα αὐτῆς, θὰ προσπαθήσῃ διὰ τῆς ἐντίμου διαγωγῆς καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς νὰ τιμῆσῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ συζύγου της.

Οὕτω λοιπὸν θὰ γεννηθῇ μία νέα ἐκτίμησις πρὸς τὸ καλόν, ἡ εἰλικρίνεια θὰ ἐμφωλευθῇ εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων, καὶ θὰ σχηματισθῇ μία ἰσρὰ οἰκογενειακὴ ζωὴ, ἣτις θὰ ἀναδείξῃ τέκνα ἀγαθὰ καὶ ἐνάρετα. Τρέμομεν μὴ ἀναφέρωμεν ἐμπρός στ' αὐτὰ παιδιὰ μας τὴν λέξιν γάμος, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ὄνειροπολοῦν ὅλοι οἱ γονεῖς αὐτὴν τὴν στιγμὴν, διὰ νὰ τὰ ἀποκαταστήσουν, ὅπως λέγουν.

Αὐτὰ δέ, οὔτε ιδέαν ἔχοντα τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων, αἱ ἔποια γεννῶνται διὰ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ δεσμοῦ, δημιουργοῦν ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ τὰ ἀνόθη ἐκεῖνα εἰδύλλια, διὰ τῶν ὁποίων τόσαι σκανδαλώδεις γεννῶνται σηκναὶ καὶ διασύρονται τὰ ὀνόματα οἰκογενειῶν καὶ ἔθνων ὀλοκλήρων.

Ἄς φροντίσωμεν νὰ διορθώσωμεν τὰς πληγὰς αὐτὰς τῆς κοινωνίας, ἐκρίζωντες τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν, καὶ ἄς ἐμφυτεύσωμεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητευόμενων ὁ,τι καλὸν καὶ ὠφέλιμον, διὰ τῆς συστάσεως τῶν ἠθικῶν ἀναγνωσμάτων.

Τὰ ὄπλα τῶν ἐμπολέμων.

- 1. Μάουζερ 1898 (Γερμανία). — 2. Μάνλιχερ 1895 (Αὐστρία).
- 3. Μόσινε 1891 (Ρωσία). — 4. Λεμπέλ 1893 (Γαλλία). — 5. Λῆ Εμφιελ 1903 (Ἀγγλία).

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

‘Οθωμανοί νεοσύλλεκτοι προγυμναζόμενοι.

AUGUSTE LACAUSSE

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Πές μου, άστέρι φωτεινό,
πού άκολουθείς τον μυστικό σου δρόμο
στον ολοκάθαρο ουρανό,
πιστό στης φύσης τον αιώνιο νόμο,
μέρα θ’ άλθη και σού που θά σταθής;

Πές μου, σελήνη σκεπτικιά,
χλωμή στον ουρανό που ταξιδεύεις,
σε ποιά σπηλιά έρημικιά
θαύρης την ήσυχία που γυρεύεις,
θαύρης γωνιά ν’ αναπαυθής;

Πές μου, άγέρι όρμητικό,
πού άλόγιστα φυσομανής και τρέχεις
άνήσυχο, μη μυστικό
κρεββάτι στα βαθειά της φύσης έχεις
— στο κύμα για στα δένδρα — να κρυφθής;

Θάλασσα, πές μου, άγριωπά
πού κλαίς την νύχτα, κλαίς και την ημέρα,
σαν κάθε κύμα σου ξεσπά,
πού θναύρης λιμάνι, σε ποιά σφαίρα
άπόκοσμη, για να νανουρισθής;

Και σύ, καρδιά μου θλιβερή,
άνήσυχη και πάντα πονεμένη,
πού κάθε τι σε λαχταρεί,
φωληρά ποτέ θαύρης εύλογημένη,
για να ξεχάσης και να ξεχασθής;

N. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

‘Ο διοικητής Αδώνος
‘Οσμαν έφέντης.

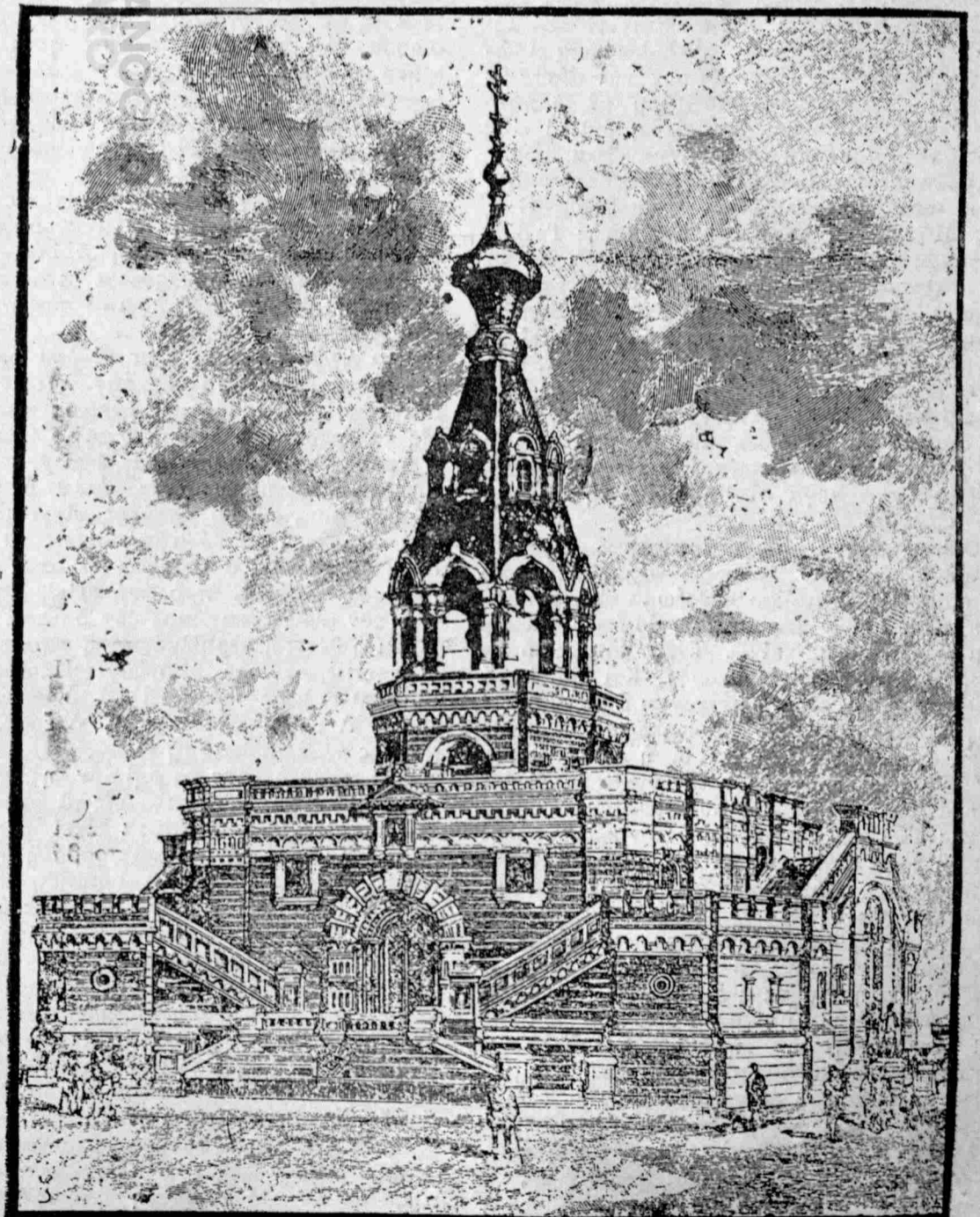
Είς τον Πειραιά συνελήφθη, πρό ήμερών, νεαρά νησιώτισσα, δεκαοκτώ μόλις έτών, ή όποία και άπεστάλη υπό συνοδείαν εις την Ιδιαιτέραν της πατρίδα, κατηγορούμενη, ότι προέβη εις διόρθωσιν του... φύλου της. Πράγματι ή τολμηρά νησιώτισσα, άπορρίψασα, εις στιγμήν κριτικής διαθέσεως, φούστες και μεσοφούστανα, έκοψε τά μαλλιά της, έφόρεσε σακκάκι και πανταλόνι, και ητύτομόλησε πρός τό άνδρικόν φύλον. ‘Ολοι έπίστευσαν εις τό ένδυμα και κανείς δέν έζήτησε περισσοτέρας άποδείξεις. Τό άποτέλεσμα ύπήρξεν, ότι, επί δύο ή τρία έτη, ό πλαστός έφηβος ύπηρέτησεν εις καφενεία και καπνοπωλεία, με όλα τά προνόμια του ισχυρού φύλου, και θά έξηκολούθει να μετέρχεται τον άνδρα επ’ άόριστον, εάν έντελώς άπρόοπτον, αλλά πολύ φυσικόν, περιστατικόν, δέν άπεκάλυπτε την άπάτην.

‘Η περίπτωση δέν είναι, βέβαια, μοναδική. Τά τραγούδια μās πληροφορούν, ότι, και κατά τους παλαιούς άκόμη χρόνους, είδαν πολλές φορές τό περίεργον και ώραϊον αυτό θαύμα. Είναι γνωστόν άκόμη, ότι ή ‘Ελένη Μπούκουρα, μαθήτρια άκόμη του Παρθεναγωγείου Χίλλ, άφήκεν ένα καλό πρωί τά θρανία, έφόρεσεν άνδρικά κ’ έταξίδευσεν εις την ‘Ιταλίαν, φλεγόμενη από τον πόθον να σπουδάση την Ζωγραφικήν. Είς την Ρώμην, όπου έγκατεστάθη, έξηκολούθει να σπουδάξη ως κ. Μπούκουρας και δέν άνέκτησε τον φύλόν της, παρά όταν την διέταξε να τό κάμη ή Α. Μ. ό ‘Ερως. ‘Ενυμφεύθη τότε τον ‘Ιταλόν ζωγράφον ‘Αλταμούραν και από τον γάμον αυτόν άνέκτησε τον θαλασσογράφον ‘Ιωάννην ‘Αλταμούραν, μίαν άγνωστον, δυστυχώς, δόξαν της Ζωγραφικής μας. ‘Αλλά και τά λατομεία του Πειραιώς έγνωρι-

σαν, επί χρόνια όλόκληρα, την περίφημον ‘Αντωνούσαν, ένα θηλυκόν γίγαντα, ό όποιος, και κατόπιν των μοιραίων άποκαλυπτηρίων, άποστέρων να έπιστρέψη εις τά οικιακά έργα, έξηκολούθει να λατομή την Χερσόνησον, με βράκαν, άνδρας μεταξύ των άνδρών, άπολαύων όλων των προνομίων του άρσενικού εργατικού πληθυσμού, έκτός, φεϋ! του δικαιώματος της ψήφου, και τόσον άνδρας, θέσει πλέον, ώστε να μη σκανδαλίξη καμμίαν άνδρικήν ψυχήν εις την άγρίαν εκείνην έρημίαν και υπό τά φλογερώτερα άκόμη καύματα του μεσημβρινού ήλίου. ‘Αλλοίμονον εις εκείνον, ό όποιος θά έτολμούσε να διανοηθί, ότι τό σώμα εκείνο, που έσκυβε με μερικύς άναποφεύκτους άναπαλμούς επάνω εις τον λαστόν του όρυσσομένου φουρνέλλου, ήτο σώμα γυναικείον! ‘Η ‘Αντωνούσα δέν ήξευρε μόνον να είναι άνδρας μεταξύ των άνδρών — διότι εις τά τελευταία ειγεν άποκτήσει και νόμιμον σύζυγον — αλλά ήξευρε και να επιβάλλη τον σεβασμόν, τον όφειλόμενον εις τό θεϊκό της φύλον.

‘Η προχθεσινή όμως νησιώτισσα δέν έπρόφθασε να χαρή τον άνδρισμόν της. Αυτό μου φαίνεται, ότι άποτελεί καταφανές άδίκημα. Είναι τόσαι αί έλευθερίαι, τά προνόμια και τά μέσα της εύδοκίμησης, τά όποία νέμονται οι άνδρες, ώστε, εάν μία γυναίκα δέν έχη άντίρρησην ν’ άπαρηθί την μοδίσταν της και να φορέση τό λιτόν άνδρικόν κοστούμι, δια να μοιρασθί την άνδρικήν δόξαν, να μην ύπάρχη λόγος να την έμποδίση κανείς να τό κάμη. ‘Επειτα τό βέβαιον είναι, ότι και ό Δημιουργός κάμνει κάποτε σοβαρά λάθη και ύπάρχουν γυναίκες, που άποτελούν παροράματα εις την βίβλον των φύλων. Μία διόρθωσις δε παροραμάτων δέν λείπει, ως γνωστόν, και από τό έκλεκτότερον βιβλίον. ‘Εξ έναντίας μάάλιστα, είναι άπαράιτητον συμπλήρωμα της ύλης.

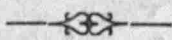
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Τό εν ‘Αγίω Στεφάνω κατεδαφισθέν μνημείον των Ρώσων.

ΝΙΚΟΥ ΟΥΛΗ

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ

Μέσα στο ήμισφο του πλουσιεπιπλωμένου δωματίου πού τα αντικείμενα περιεκαλύπτοντο από μυστηριώδη σκιάν και συνεχόντο, μία μικρά άρχοντισσα εκάθητο βουτηγμένη μέσα εις την μαλακήν πολυθρόναν, κοντά εις το μεγάλο παράθυρο, και έβλεπε με ρεμβώδη βλέμματα την δύσιν του ήλιου, πού εκοκκίνιζε πέραν, μακράν εις τον ορίζοντα, τα σύννεφα σαν «πυρκαϊά του παντός», άκριβώς όπως την περιέγραφε το έλκυστικόν μυθιστόρημα, πού εκράτει άνοιχτό στα γόνατά της. Το έλκυστικόν αυτό μυθιστόρημα, πού ήγόρασε τις οΐδεν εις ποΐον άγνωστον βιβλιοπωλείον, και το όποΐον περιγράφει τον έρωτα δύο ανθρώπων νέων, πού ανατέλλει κατά τοιαύτην του ήλιου δύσιν, το μυθιστόρημα αυτό είναι ο μόνος φίλος της προς το παρόν, είναι το φυλακτόν, ή μυστική θρησκεία, πού κρύπτεται από τα βλέμματα των ανθρώπων, πού δεν νοιώθουν από αυτά, και οι όποιοι είναι, Θεέ μου, οι γονείς.

Τί άπόλαυσις — σκέπτεται εκείνη — να γέρνη ο ήλιος, ώρατος με τα δυνατά του χρώματα προς την δύσιν, να πυρπολή το σύμπαν και να αισθάνεσαι μέσα σου τον πόθον δια κατι μυστηριώδες, μέγα, άγνωστον, αφαντάστος γλυκύ! Τί ώρατα, τί δυνατά και τί λογικά όμιλούν οι άνδρες εις τα μυθιστορήματα αυτά και τί γλυκά αι γυναϊκές των! Τί ιδανικός κόσμος, τί ευγενής, ευτυχής και ελεύθερος κόσμος, πού δεν ευρίσκεται εις τα πλουσιοστολισμένα σαλόνια των γονέων της, όπου επικρατεί μία ζωή τυλική και πλήρης; άηδίας! Αι κυρίαί, φίλαι της μαμάς της, την όνομάζουν άκόμη με το χαϊδευτικόν όνομα «Κακούλα», και χαϊδεύουσαι τας παρειάς της, τή λέγουν: «Τί όμορφο κοριτσάκι!» Η αγανάκτησις τότε κοκκινίζει το πρόσωπόν της, δάκρυα τή ερχονται εις τους οφθαλμούς και αισθάνεται την όρεξιν να φωνάξη δυνατά: «Παρακαλώ, έστε ευγενέστεραι, κυρίαί μου. Είμαι δεκαπέντε έτών και όνομάζομαι δεσποινίς Αϊκατερίνη Παυλίδου». Οι κύριοι, φίλοι του πατρός της, είναι κάπως ευγενέστεροι. Υποκλίνονται και λέγουν: «Δεσποινίς Κακούλα». Άλλά κάποια ειρωνεία ζωγραφίζεται εις τα χείλη των και αισθάνεται μεγάλην επιθυμίαν να σιδηρώση με το σίδηρον της υπηρετηρίας τα χείλη εκείνα, δια να τοις προσδώση την εμπρέπουσαν ευγένειαν και σοβαρότητα, όταν πρόκειται να όμιλούν προς δεσποινίδα. «Η ζωή αυτή, Θεέ μου, είναι άνυποφορη. Βιος άβίωτος. Μήπως δεν είναι και αυτή γυνή; Τί διαφέρει από τας άλλας; Δεν έχει δικαίωμα να απαιτη ή σεβασμόν, φιλοφρονήσεις και... έρωτα; Αχ! έρωτα! έρωτα! Το μυθιστόρημα άκίνητον και άνοιχτόν κείται εις τα γόνατά της, πού είναι το ευαγγέλιον του μεγάλου αυτού αισθήματος, πού κυριαρχεί εις τον κόσμον. Πλήρης πόθου, φυλλομετρῶ το β.βλίον και σιματῶ εις την σελίδα, όπου ο ήρωσ του με «πρόσωπο κόκκινο σαν ήλιος από το πάθος» γέρνει στην λατρευτή του, πού δεν πιστεύει, ότι υπάρχει τόσον μέγα αισθημα, και τή λέγει τα γλυκύτατα λόγια:

— «Ο έρωσ είναι ο νόμος της φύσεως, είναι το δῶρον του ουρανοῦ, ὠ λαυρευτή ψυχῆ. Ρίψε το βλέμμα σου προς το μαῦρο στερέωμα και θαύμασον την λάμψιν των άμετρῆτων άστέρων. Κάθε άστὴρ μικρὸς ἢ μέγας είναι ἕνας κόσμος ὅσον ὀλόκληρος ἢ γῆ και μεγαλείτερος. Και αυτοὶ οι κόσμοι οι πελώριοι, πού ευρίσκονται άνωθεν ἡμῶν και τοὺς θαυμάζομεν και ὀνειροπωλῶμεν, δεν φανταζόμεθα, ότι ἕκαστος αποτελεί δι' ἡ αἰς τον μεγαλύτερον των κινδύνων, αυτόν τον θάνατον. Διότι ἡδύνατο να πέση και να μᾶς συντριψη. Διατί ὁμως δεν πίπτει; Τί είναι εκείνο, πού τον κρατεῖ εκεί αιωνίως ἢ τον επιτρέπει να διαγράφη πάντοτε την ίδίαν τροχίαν, αυτόν και ὄλους τοὺς άλλους, πού είναι άμέτρητοι;

Και αντί να ἴδωμεν μίαν τρομεράν ἀλληλοσύγκρουσιν ὄλων αὐτῶν των κόσμων, τοὺς βλέπομεν να φεγγοβολοῦν την νύκτα εις το στερέωμα και να μᾶς λούζουν την ψυχὴν με γλυκύτητα και με ὄνειρα! Είναι, φίλη μου, ἡ ἔλξις ἢ παγκοσμία; είναι ἡ ἔλξις, ἢ ὁποία συγκρατεῖ το πᾶν ἐν ἀρμονίᾳ, είναι ἡ ἔλξις, ἢ ὁποία προφυλάττει το πᾶν ἀπὸ την καταστροφὴν και την ἐκμηδένισιν. Ὅτι λοιπὸν είναι διὰ τοὺς άστέρους ἢ ἔλξις, το ἴδιον είναι και διὰ τοὺς ανθρώπους ο έρωσ. Ἄνευ του έρωτος, του θείου αὐτοῦ και μεγάλου αισθήματος, δεν θά ειχε λόγον ἡ ὑπαρξις μας, τί λέγω; δεν θά ὑπῆρχε ζωή. Ο έρωσ είναι

ἡ ἀρχή, καλύτερον, ἢ οὐσία αὐτῆ της ζωῆς. Είναι ἡ τροφή, ἢ ὁποία ζωογονεῖ, ἢ πνοή, ἢ ὁποία κρατεῖ ἀσβεστον το πῦρ, πού μᾶς θερμαίνει και εις τας μεγαλύτερας κακουχίας της ζωῆς. Ο έρωσ είναι το πᾶν. Ὅπως εις την παγκόσμιον ἔλξιν μικροὶ και μεγάλοι άστέρες λαμβάνουν μέρος, οὕτω και εις τον έρωτα μικροὶ ἢ μεγάλοι, πτωχοὶ ἢ πλούσιοι, έχουν δικαίωμα ἐπὶ του έρωτος. Ὅπως ο ήλιος είναι διὰ πάντας, οὕτω και ο έρωσ. Δεν ὑπάρχει ἡλικία και διάκρισις διὰ τον έρωτα, ὅπως δεν ὑπάρχει ἡλικία διὰ την άπόλαυσιν του ήλιακοῦ φωτός. Εἰσθε άνθρωποι; ὀφείλετε ν' αγαπήσετε. Ἄν το «ἰγαπάτε» είναι ἡ βάσις του χριστιανισμοῦ, ἐπίσης είναι και ἡ του παντός βάσις. «Ἀγαπάτε ἀλλήλους» είναι το μέγα σύμβολον ἕκαστου ἀληθοῦς ἀνθρώπου και ἡ μόνη θρησκεία, εις την ὁποίαν το ἀνήκειν είναι ἡ άνωτάτη ευτυχία και το κάλλιστον ἀξίωμα. Ευτυχεις οι αγαπήσαντες, ευτυχεις και οι μέλλοντες να αγαπήσουν».

Αὐτὰ εἰλεγεν ο ήρωσ εις την ἐκλεκτήν του, ἢ ὁποία έχει την χριστιανικὴν ὑπομνην να ἀκούσῃ μέχρι τέλους το έρωτοκῆρυγμα αὐτό και ἔπειτα πιστεύει εις τον έρωτα. Μέχρι δακρῶν συγκινεῖ ἢ σκηνή αὐτῆ την μικράν ἀρχόντισσαν, ἢ ὁποία διὰ ἕκατοστήν φορὰν ἐδιάβασε την σελίδα αὐτὴν και την ευρίσκει γλυκύτατην.

Τί λόγοι ώρατοι! μεγάλοι! δυνατοί! Τίς δεν θά ἐπειθετο, ἔχων καρδίαν ευγενῆ και ψυχὴν μεγάλην; Ο ήλιος ειχε κρυβῆ ὀπίσω ἀπὸ τα μακρυνά βουνά, των ὁποίων τας κορυφὰς ἐπορφύρωνεν. Ἐπάνω εις την πεδιάδα ἐξηπλώθη γλυκύ ἡμίφως και ἕνα ἀγέρι ἐγέμισε την ἀτμόσφαιραν και ἤλθε να παιξῇ με τα μαλλιά της μικρῆς ἀρχόντισσας. Ἐκείνη ἄφησε πάλιν το βιβλίον να πέση, και κλίνουσα προς τα ὀπίσω την κεφαλὴν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς και ἄφησε το στήθος; να φουσκώσῃ ἕνας βαθὺς - βαθὺς στεναγμός.

— «Μικροὶ ἢ μεγάλοι, πτωχοὶ ἢ πλούσιοι έχουν δικαίωμα εις τον έρωτα... Δεν ὑπάρχει ἡλικία, οὔτε διάκρισις...»

Αὐταί αι γλυκύταται, δι' αὐτήν, μελιστάλακτοι λέξεις ειχαν ἀνεξιτήλωσ ἐντυπωθῆ εις την μνήμην της. Και όταν ευρέθη ἐν πληροστάτη συμφωνίᾳ με τας άνωτέρω σκέψεις, εἶδεν, ὅτι τῆ διδῶται το δικαίωμα να αισθανθῆ με τοὺς δεκαπέντε Μαΐους της το μέγα αὐτό αισθημα, το ουράνιον δῶρον, τότε μία ἄλλη σκέψις ἤλθε, διὰ να την κάμῃ να σταθῆ.

— «Ναί, δεν ὑπάρχει διάκρισις και ἡλικία, ἐσκέφθη, ἀλλά ὑπάρχει ἡ ἐκλογὴ του ἀνδρός, με τον ὁποῖον θά δοκιμάσω ὄλας τας γλυκείας φάσεις της παγκοσμίου ἔλξεως.»

Και γλήγορα - γλήγορα ἤρπασε το βιβλίον και ἐφυλλομέτησε μέχρι της σελίδος, όπου ἡ ἡρωῖς του μυθιστορηματος, ἐπειδὴ βλέπει, ὅτι ο ήρωσ είναι πτωχός, συμβουλευεται περὶ τούτου μίαν καλήν τῆ; θείαν και ἡ λογικὴ συγγενῆς λέγει εις την ἡρωῖδα:

— «Ἀγάπησες ἤδη ἕνα ἄνδρα, κόρη μου, ἢ εἰκὼν του ἐνετυπώθη εις την λατρεύουσαν καρδίαν σου; μὴ τρομάξῃς ἂν ἐκεῖνος είναι πτωχός ἢ εις κατωτέραν κοινωνικὴν θέσιν. Ο πλούτος και ἡ ὑψηλὴ θέσις δεν θά είναι εκείνα, τα ὁποία θά σοι δωρίσων την ευτυχίαν, ἀλλὰ ο έρωσ. Διότι οὔτε ἡ θέσις, οὔτε ο πλούτος είναι αιώνια. Ἄπὸ την ὑψηλὴν θέσιν δύναται κανεὶς να πέση, ὅπως δυνατὸν να χαθῆ ο πλούτος. Ο έρωσ ὁμως είναι ο πλούτος ο μέγας, πού ἀνήκει εις ἐκεῖνον μόνον, πού τον αισθάνεται, και δεν δύναται να κλαπη. Είναι ἡ θέσις ἢ περιβλεπτός, ἢ στερεωμένη μεταξὺ των άστέρων των αιωνίων. Πλούτος και θέσις δύναται να καταστραφῆ, ἀλλὰ ο κόσμος μένει ο ἴδιος. Διὰ να καταστραφῆ ο έρωσ, πρέπει ο κόσμος να ἐκμηδενισθῆ.»

Και πάλιν ἔκλεισε το βιβλίον της, διὰ να βυθίσῃ τα ρεμβώδη της βλέμματα εις τα κόκκινα σύννεφα της δύσεως, ἴσως ζητοῦσα ἐκεῖ μέσα ἀπὸ την πορφύραν του αἰθέρος να προβάλλῃ ἢ μορφὴ του ἀνδρός, πού ἐπρόκειτο να αγαπήσῃ.

— «Εὐτυχεις οι μέλλοντες να αγαπήσουν», ἔλεγε το ευαγγέλιόν της και ειχεν ὄλα τα δικαιώματα ν' αγαπήσῃ ἢ μικρὰ ἀρχόντισσα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κρότος ἀμάξης ἠκούσθη και ἀμέσως κάτω ἀπὸ φυλλοφορτωμένα δένδρα του κήπου ἐπρόβαλε βιαστικὰ εις ὑπηρέτης, διὰ να ἀνοίξῃ την σιδηράν, μεγάλην και κινκλιδωτὴν ἐξώθυραν, ἀπὸ την ὁποίαν θά διήρχετο ἡ ώραία ἄμαξι, ἢ φέρουσα τοὺς γονεὺς της.

Ἐκείνη ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἔκρυψε το βιβλίον της μεταξὺ των ἐλαφρῶν πτερῶν ἐπίτηδες ἀνοιχτοῦ προσκεφάλου, το ὁποῖον ἦτο το σύνθηρος θησαυροφυλάκιόν της, και ἐστάθη πρὸ του ἀνοιχτοῦ παραθύρου.

Μεγαλοπρεπῶς και σιγὰ ἐξευγμένη εις τα ώρατα ἀραβικὰ ἄλογα, εἰσῆλθεν ἡ κομψὴ ἄμαξι, ἐν τῇ εὐθυτηνῆς και καμαρωτὸς ο Γιάννης, ο ἀμαξηλάτης, με το καλοξυρισμένον πρόσωπον και με τον ἀστράπτοντα ὑψηλὸν πῖλον και με σταθερῶς κρατούμενα ἡνία ὁμοίαιζε, κατά την ζωνηράν φαντασίαν της εὐπαιδευτοῦ μικρῶς δεσποινίδος, τοὺς ἀρχαίους νεαρὸς και δαφροστεφεῖς Ὀλυμπιονίκας. Ὅταν μάλιστα ἡ ἄμαξι διήρχετο πρὸ του παραθύρου, και ο Γιάννης, ο γεννημένος διὰ ἰδανικὸν ἀμαξηλάτου, ἐχαιρέτησε την μικράν ἀρχόντισσαν, ἐκείνη παρωμοίασε πρὸς στιγμὴν ἑαυτὴν πρὸς τὰς νέας της ευτυχούς Ἰσπανίας, τας ὁποίας χαιρετοῦν οι ἀτρόμητοι ταυρομάχοι μετὰ την νίκην των.

Ο ταυρομάχος ὁμως Γιάννης, ο με λευκότητα χειρόνια και ὑψηλὸν πῖλον, τίς οἶδε τί σφάλμα ἔκαμε καθ' ὁδόν, ὡς εἶθεσ τον ὀξιοτίμον κ. Εὐστάθιον Παυλίδην, ευτυχῆ της δεσποινίδος Αϊκατερίνης πατέρα, εις την ἄγαν δυσάρεστον θέσιν να ὀργισθῆ τρομερά, και κατερχόμενος της ἀμάξης και κινῶν την ὡς ρομφαίαν ράβδον του, εἶπεν εις τον θαυμάσιον Γιάννην:

— Εἰσαι ζῶν. Κόντευσες να μᾶς κάνῃς να δυσαρσθηθῶμεν με τοὺς καλύτερους φίλους μας με την ἀπροσεξίαν σου.

— Εὐστάθιε, εἶπεν ἡ μαμά, μὴ ταράττεσαι. Τὸν παύεις και τελειώνει.

— Μάλιστα, εἰσαι παυμένος, ἐφώνησεν ο κ. Παυλίδης.

— Πολὺ καλά, κύριε, ἀπήνησεν ἀταράχως και ἀξιοπρεπῶς ο Γιάννης.

Δεν ἐγνώριζεν ἢ μικρὰ ἀρχόντισσα διατί ἤσθάνθη κάποιαν ἰκανοποίησιν, όταν εἶπεν ο Γιάννης: «Πολὺ καλά, κύριε», ἴσως, διότι το ἐπρόφρασε με την σταθερότητα... γενναίου ἰπάτου, ὅστις και πρὸ της φριβερωτέρας ἀπειλῆς μένει ἀπιθής, ἔχων πεποιθήσιν εις την δύναμιν και την ἀνδρείαν του.

Ἦτο νῦς ώραία. Κάποιο ἀγέρι μυρωμένο ἐθώπευσε την κοιμωμένην φύσιν. Παντοῦ ἐβασίλευεν ἡσυχία. Ἐπάνω εις τον σκοτεινὸν ουρανὸν τὰ ἀμέτρητα τρεμοσβύνοντα ἄστρα ὀμίλουν ευγλώτως εις την νεαρὰν καρδίαν της μικρῆς ἀρχόντισσας περὶ της παγκοσμίου ἔλξεως. Και τα ἀεικίνητα μάτια της πότε ἐβλεπον την «Χρυσὴν και λαμπυρίζουσαν σκόνην του ἀχανοῦς» και πότε τὰ σκοτεινὰ δένδρα του κήπου, πού ἀραδιασμένα κοντὰ κοντὰ και βωβὰ ὁμοίαιζον με μαῦρα της σιωπῆς ἀγάλματα. Και ἐρρέμβαζεν, ἐρρέμβαζεν ἢ μικρὰ ἀρχόντισσα.

Εἰς την ἄλλην πλευρὰν του μεγάρου των και ἐπὶ του λευκοῦ τοίχου διαγράφη σκιὰ μαύρη, κινουμένη με φόβον και περισκεψιν. Ἦ σκιὰ ἀνήκεν εις ἄνδρα. Ἦτο κλέπτης; ἢ ἐραστής; Ἦ σκιὰ, ἀφ' οἷ ἐπ' ὀλίγων ἐσταμάτησε τὰς κινήσεις της, ὠρθώθη ἔπειτα πρὸ του χαμηλοῦ παραθύρου του γραφείου του ἀξιοτίμου κ. Εὐσταθίου Παυλίδου και ἤπλωσε την χεῖρα προς το παράθυρον.

Ὅτε το παράθυρον ἀθορύβως ἤνοιξεν, ἢ σκιὰ με εὐκίνησιαν γιλιῆ; ἐπήδησε και ἐχάθη εις το σκοτός του δωματίου. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν, ὅστις εἶδε το ἐκτελεσθέν. Ο ἀγαπῶν τα μυστήρια και την λύσιν των, θά ἤρώτα: πρόκειται να ἐκτελεσθῆ φόνος, κλοπὴ, ἢ να δισθῆ ἐν φίλημα;... Δεν παρήλθε πολὺς καιρός, ὁπότε εις ὄγκος ἐρριφθῆ ἐκ του παραθύρου κατά γῆς ἀθορύβος. Ἦτο ἐν δέμα. Ἦκολούθησε κατόπιν και ἡ ἀνδρική σκιὰ, ἦτις, ἀρπάσασα το δέμα, ταχέως ἐκρύβη εις τα πλησίον δένδρα.

(Τὸ τέλος εις το ἐπόμενον)

ΤΟ ΑΔΗΛΟΝ . . .

(Τῷ Παύλῳ Παλαιολόγῳ)

Μέσα 'π του βράχου τ' ἀπέραστα τὰ βάθια
μου φάνηκε σαν νᾶκουσα φωνή
και μου ἔλεγε πῶς ἔπρεσε σε πάθια,
ἐού, πῶς ἢ καρδιά σου ἀγιάτρευτα ποιεῖ.

Και σ' εἶδα στ' ὄνειρό μου σαν νᾶσουν ξωτικό,
γιατ' εἶχε τὰ μαράζι στην καρδιά σου
και ἀπὸ μένα ζήτησε κείνο το γιατρικό
πού θά να 'σάφην' ἡσυχὸ την ἀγρυπνῆ βραδεία σου.

Και σ' εἶπα τότε: «ζήτησέ το ἀπ' ἐσείνην,
μὰ πρόσεξε καλά σαν θά το πῆξ,
γιατι πολλὲς φορὲς, ἀντί ζωῆ να δίνῃ,
σου στέλνει για να γιατρευθῆ; στα τάρτατα της γῆς!»

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΧΡΕΩΚΟΠΗΣΕΝ

Είς ένα πρό ημερών βραδυνόν σιβαγμόν εις τὸ τραμ ἀπὸ τὸ Πέραν εἰς τὰ Ταταῦλα, εὐρέθη καὶ ἕνας ἱπεράγαυον ἱππότης. Δὲν φοροῦσε τὴν ἀρχαίαν ἱπποτικὴν σιδηρόφρακτον πανοπλίαν του, οὔτε παρουσίασε περγαμηνὰς τῆς ἱπποτικῆς καταγωγῆς ἢ προελεύσεώς του. Ἀπλούστατα : Παρεχώρει διαρκῶς τὴν θέσιν του εἰς τὰς προσερχομένας κυρίας καὶ δεσποινίδας, ὑπεχρέωνε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ κάμουν τὸ ἴδιον.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ οἶσ εἶπω, ὅτι, ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐμμήθησαν οἱ περισσοτέροι, ἀλλὰ καὶ τὸν κατέκριναν, ἄλλοι φανερὰ καὶ κατὰ πρόσωπον, καὶ ἄλλοι μὲ ὑπαινιγμούς καὶ σημαντικὰ πειράγματα.

Τὸ πρῶγμα ἐγέννησεν εὐθὺς μίαν δυνατὴν λογομαχίαν, μὲ δυνατωτέραν φλυαρίαν, ἢ ὅποια, μαζὺ μὲ τὴν ἀνυπόφορον ἀπόπειαν, ἦτο ἐπόμενον νὰ γεννηθῇ τὸν χειρότερον ἐνοχλητικὸν πονοκέφαλον.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ θέμα τῆς συνομιλίας παρηκολούθησαν καὶ τὰ παρακαθήμενα θηλυκά, μὲ κρυφά, ἀλλ’ ἐνδεικτικὰ χαμόγελα, οἴκιου εἰς τὴν ἀρχὴν, μὲ δυνατώτερα ἔπειτα περιπαικτικὰ γέλια, καὶ τέλος μὲ πλήρη συμμετοχὴν εἰς τὴν συνομιλίαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν ἐλείπε καὶ ἡ συνήθης ἀπαραίτητος αἰσθηματικὴ τρυφερότης, ὅταν συναντῶνται αἱ δύο ἡλεκτρομαγνητικαὶ ἐστίαὶ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν καρδιῶν ἐκείνου καὶ ἐμείνης.

Καὶ ἐφθασε στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπῆλθε πλήρης συνεννόησις εἰς τὰ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἀντίπαλα συζητητικὰ πνεύματα, εὐρέθησαν δὲ καὶ ὅλοι εἰς τὴν θέσιν των, καὶ μόνον ὁ ἱππότης μὲς ἔμενεν ὀρθός, διότι ἡ ἱπποτικὴ του προθυμία τὸν κατεδίκασε, τὸν καθμένον, μὲ κουραστικὴν ὀρθοστασίαν νὰ διανύσῃ τὸ ἀρκετὸν ἀπὸ τὸ Πέραν εἰς τὰ Ταταῦλα διάστημα.

Ὁ παρακαθήμενος φίλος μου, ἀφοῦ τὸν παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὲ εἶπε :

- Βλέπετε ποῦ κατήντησε καὶ ὁ ἱπποτισμός ;
- Τὸ βλέπω, φίλε μου, σὰν ὄλα τὰ παληὰ, ἐχρεωκόπησε καὶ αὐτὸς καὶ πάγει νὰ βρῆ θέσιν στὴν αἰωνιότητα.

— Καὶ τώρα τραβᾷ τὸν διάβόλό του ὁ λεγάμενος ὀρθιος, σὰν ἄγαλμα, σὰν ἀπολιθωμένος ἀμαρτωλὸς μετανοῶν.

Πράγματι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του παρουσίαζεν ἀνθρώπον, ποῦ μετανοοῦσε δι’ ὅτι ἔκαμε, καὶ μάλιστα, ὁσάκις ἀντίκρυζε τὴν εἰρωνικὴν ματιὰ καμμιὰς ἀπ’ ἐμείνας, εἰς τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου παρεχώρησε τὴν θέσιν του, μὲ τὴν ἱπποτικὴν ἀβρότητα.

Καὶ ἡ συνομιλία μὲ τὸν φίλον μου ἐξηκολούθησε :

- Καὶ τὸν λυπᾶσαι τάχα ;
- Ἐγὼ ; Καθόλου. Ἐξ ἐναντίας τὸν οἰκτεῖρω, ὅπως εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸν οἰκτεῖρουν καὶ ὄλα αἱ κυρίαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν μᾶθηνται ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν θέσιν του.

Δὲν ἤργησε νὰ ἐπαληθεύσῃ τοῦτο, ὅταν μία ἀπὸ τὰς κυρίας, εἰς τὴν ὁποίαν πλάγι, δι’ ἑλλειψιν θέσεως, ἐστέκετο ὀρθιος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχε παραχωρήσει θέσιν, στραφείσα μὲ ὑπερηφάνειαν Ἦρας ἢ Μαρίας Ἰωσηφίνας, τὸν ἀπόθησε κάθῃ ἄλλο παρὰ τρυφερὰ καὶ τὸν εἶπεν ἀπότομα :

- Μὲ κάμπετε τὴν χάριν, κύριε, νὰ πᾶτε παρῆκει ; Μὲ πνίξατε, ἀδελφέ, μὲ τὸ μπόι σας.

Καὶ ἐκεῖνος, ταπεινῶς καὶ εὐπειθέστατα ὑπήκουσε καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλας παρομοίας διαταγὰς κυριῶν καὶ κυριῶν, ἕως ὅτου εὐρέθη πλάγι εἰς τὸν ὀδηγόν, ἐκτεθειμένος εἰς ἕνα τῆς βραδυᾶς ἐκείνης ἀρκετὰ διαπεραστικὸν κρῦο καὶ οὐκ ὀλίγην ὑγρασίαν.

Ὅταν τὸ τραμ ἴσταμάτης τέλος εἰς τὰ Ταταῦλα καὶ ὄλοι ζωνροὶ καὶ πρόθυμοι κατέβαιναν ἀπ’ αὐτό, ὁ ἱππότης μὲς ἔκαμεν ἐντύπωσιν διὰ τὸ χωλαῖνον βάδιμά του, μὲ τὸ ὅποιον ἐδοκίμαζε νὰ ἀτέλῃ. Τὸν ἐδαιμόνιζαν οἱ δυνατοὶ χρόνιοι ρευ-

ματισμοὶ του, οἱ ὁποῖοι ἐπῆραν φόρα μὲ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ νυκτερινοῦ κρῦου, τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς κουραστικῆς εἰς τὸ ὑπαιθρον ὀρθοστασίας.

Παρητηρήθη, ὅτι ἀπὸ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐξώθησαν ἕως τὸν ὀδηγόν, εἰς τὸ ὑπαιθρον, δύο εἶχαν τὸν λαιμόν καὶ ἀρκετὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ τῆς ράχης μὲ τὸ περιπλέον ἀνοικτόν, τρεῖς δὲ ἄλλαι, μὲ τὰς τολμηρὰς φαινομηρίδας καὶ τῆς ἀραχνούφανταις κάλτσαις των, κάθε ἄλλο παρὰ ἐλογάριαζαν τὸ κρῦο τῆς βραδυᾶς ἐκείνης.

Ἐν τούτοις, ἔπρεπε νὰ τὰ λογαριάσῃ ὁ ταλαίπωρος ἱππότης μὲ τοὺς βασανιστικούς ρευματισμούς του, οἱ ὁποῖοι, πρὸς ἀμοιβὴν τοῦ ἱπποτισμοῦ των, ἴσως καὶ νὰ τὸν ἐκρεββάτωσαν γιὰ κάμποσαις ἡμέραις.

Ὁ Προυδὸμ κάλου ἔγραψεν, ὅτι τὴν τρυφερότητα πρὸς τὰς κυρίας οὐχὶ σπανίως τὴν πληρώνομεν μὲ τὰ ἱερώτερὰ μας. Ἄς τὸ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν ὁ πολὺς ἱππότης μας καὶ ἄς κανονίσῃ τὴν θέσιν του, ὅταν καὶ πάλιν ἡ ἱπποτικὴ του λεπτότης τὸν φέρῃ ἀντιμέτωπον μὲ κυρίας καὶ δεσποινίδας.

Ἄς...

ΠΕΝΘΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ἄσπρο καὶ μαῦρο.

Πολλοὶ ἐφημερίδες τῶν ἐμπολέμων συμβουλεύουν τοὺς συγγενεῖς τῶν φονευομένων εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴ φορέσουν μαῦρα.

Γράφουν, ὅτι τὸ σύνθημα καὶ τετριμμένον μαῦρον δὲν ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὸν ἐνδοξον θάνατον τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίδος. Μία λευκὴ ταινία, προσθέτουν, εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, θὰ ἐνθυμιζῇ ἐμφαντικώτερον τὴν ἀλησμόνητον μνήμην τῶν ἐθνικῶν προμάχων.

Ἄλλὰ, μήπως ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σχεδὸν τῶν νεωτέρων τὸ λευκὸν δὲν ἐσυμβόλιζε τὸ πένθος ;

Πρώτη εἰς τὰ 1498 ἡ βασίλισσα Ἄννα ἐπένησε μὲ μαῦρα τὸν σύζυγόν της Κάρολον τὸν Η΄ τῆς Γαλλίας.

Ἐκτοτε τὰ μαῦρα ἐκυριάρχησαν εἰς ὄλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ πένθους, εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμόν, ὥστε, ὅταν ἡ Μαρία Στούαρτ, καινοτομοῦσα, μὲ λευκὰ ἐθήρησε τὸν λόρδον Δάρνλεϋ, τὸ πρῶγμα ἐθεωρήθη τολμηρὸν, ἀναχρονιστικὸν καὶ ἡ Μαρία εἰρωνικῶς ὠνομάσθη «λευκὴ βασίλισσα».

Αἱ ἰδικαὶ μας, αἱ σύγχρονοι πενηθοροῦσαι χῆραι, δὲν ἔχουν φόβον νὰ πάθουν τὴν εἰρωνεῖαν τῆς Στούαρτ, ἀφοῦ κατορθώνουν νὰ συνδυάζουν καὶ τὰ δύο χρώματα τοῦ πένθους. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ μόδα ἀπαιτεῖ, ὅπως κάθε χῆρα ποῦ ξεύρει τὸν κόσμον, πρέπει γῦρο ἀπὸ τὸ μαῦρο καπέλλο της νὰ φέρῃ καὶ λευκὴν ταινίαν, δηλωτικὴν τῆς χηρείας της. Ἀφίνομεν κατὰ μέρος, ὅτι καὶ ἡ ἀσπρίλα τῶν σαρκῶν καὶ τῶν ἐσωρροούχων τους κάτω ἀπὸ τὰ τολμηρὰ ἀζούρ καὶ τρανσπαράν, μὲ τὸ περιπλέον ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἄσπρο τῆς χηρείας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ,

Σανιχὲ χάν, 1.-Α΄ πάτωμα. - Ἀρ. τηλεφ. 98,

παραπλεύρως τοῦ καταστ. Ἀδελφῶν Γρυζαγοριδῶν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα, τὸ ὅποιον ἀμιλλᾶται πρὸς ὄλα τὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἄλλα διὰ τὴν φιλοκαλίαν, κομψότητα καὶ τὴν καλαιουθησίαν, καὶ τὸ μόνον, τὸ ὅποιον κατασκευάζει τὰ στερεώτερα καὶ εὐθηνώτερα ἐνδύματα, ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκάστου πελάτου.

Ἐν αὐτῷ θέλετε εὐρεῖ ἐνδύματα νεωτέρων συστημάτων, ὡς : Παλτά, Παρτεσσοῦ, Κοστούμια, Πανταλόνια, Πελερίνες, Ἀδιάβροχα, Γελέκια, Ρόμπ-ντε-σάμπρ κτλ.

Ἰδιαίτερον τμήμα γυναικείων ἐνδυμάτων νεωτέρου συρροῦ.

Τιμαὶ ὠρισμέναι.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ὁ Πατριάρχης ἐν Βαλατᾷ. — Τῇ π. Κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἶκον. Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἡ προτεραία πανηγυρίζοντι ἱερῷ ναῷ τῆς κοινότητος Βαλατᾷ ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οἱ διέποντες τὰ τῆς κοινότητος ταύτης ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ἐπιδείξωσι παντοιοτρόπως τὰ πρὸς τὸν ἀγλαὸν γόνον τῆς κοινότητός των βαθείας καὶ εὐκρινούς ἀφοσιώσεως αἰσθημάτων των.

Μνημόσυνον Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄. — Προνοία τῆς φιλοτίμου κοινότητος Βαφεοχωρίου, τῇ π. Κυριακῇ ἐτελέσθη τὸ ποσαγγελθὲν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πρὸ διετίας ἐκμετηρήσαντος τὸ ζῆν ἀειμνήστου Οἴκου. Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄. Τῆς ἐπιμνημοσύνου τελετῆς προεξήρχεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἰωακείμ, πλήθος δ’ ἱκανὸν ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων φίλων τοῦ ἀλήστου Πατριάρχου κατέκλυσε τὸν τῆς κοινότητος ναόν, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὸν τέως Μ. Πρωτοσύγκελλον πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἀθηνάγορον καὶ τοὺς κυρίους Κ. Π. Σπανοῦδην, Σ. Καραθεοδωρῆν, Ε. Ζῶτον, Σ. Σπυρίδωνος, Α. Ζαμαρίαν, Ι. Κωνσταντινίδην, Ε. Καραντώνην, Α. Σπαθόρην καὶ τοὺς ἰατροὺς Ἀντωνιάδην καὶ Τιβέριον.

Πρότυπον Ἀύκειον. — Ἀποχωρήσαντος τοῦ κ. Βατᾶ, ἡ διεύθυνσις τοῦ Γαλλικοῦ τμήματος ἀνετέθη τῷ κ. Ι. Παπαδοπούλῳ, καθηγητῇ, διδάκτορι τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σορβῶνης. Ὁ διορισμὸς οὗτος ὁμοθύμως ἐπεκροτήθη.

«Βούρδουλας». — Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι κατὰ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου θὰ ἐκδοθῇ γελοιογραφικὸν ἡμερολόγιον τοῦ 1915 «Ὁ Βούρδουλας» ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ εὐθυμογράφου κ. Τερπάνδρου Ἀναστασιάδου.

«Μουσικὴ». — Ἐξεδόθη πλουσιώτατον εἰς ὕλην ἐκλεκτὴν τὸ μοναδικὸν τῆς πόλεώς μας περιοδικὸν «Μουσικὴ». Περιεχόμενα : α) Μουσικολογικά. Ἀριστοφάνους «Εἰρήνη» (Γ. Παχτικός). — Ἡ Μουσικὴ παιδαγωγία κατ’ Ἀριστοτέλην. — Ἡ Νίκαια τῆς Βιθυνίας ὑπὸ τοῦ μητροπ. Νικαίας κ. Βασιλείου μετ’ εἰκόνας. — Ἀσματολογικά (ἦτοι κείμενα καὶ ἐρμηνεῖαι 8 μουσουργημάτων). — Ἡ Μουσικὴ ἀνά τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τοὺς συνοίκους λαούς, μετ’ εἰκόνας. — β) Ἀσματολογία (Ἀριθμ. 407 — 414). Ἄξιόν ἐστι (Δημ. Μούρρ.) — Δύναμις. Ἄγιος ὁ Θεὸς (Θεοδόσιος Γεωργιάδης). — Ἀγνή ναι ἡ πατρίδα σου, ἄσμα σχολικόν. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος, ἐν τετραφωνίᾳ (Γ. Παχτικός). — Ἐθέλα νάρτω νὰ σὲ δῶ, δημῶδες ἄσμα τῆς Κύπρου (Κλ. Ἀρτεμίδης). — Ἐντυπώσεις ἐξ Ἀλσατίας, διὰ κλειδοκύμβalon (Georges Anglebel). — Εἰς Ἑλληνίδα, ἄσμα ἐν τριφωνίᾳ (Γ. Παχτικός). — Ὁδὴ τῇ θεᾷ Εἰρήνῃ ἐκ τῆς «Εἰρήνης» τοῦ Ἀριστοφάνους, 416 π. Χ. (Γ. Παχτικός).

ΣΤΑΥΡΟΣ Χ΄ Γ. ΧΑΪΑΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΟΛΓΑ Π΄ Ι. ΕΥΜΟΛΠΙΔΟΥ ΕΣΤΕΦΘΗΣΑΝ Ἐν Μακροχωρίῳ, τῇ 9 Νοεμβρίου 1914.

ΚΥΡΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ Προτύπου Σχολῆς, ἔχουσα διαθέσιμους ὥρας, ζητεῖ παραδόσεις γαλλικῆς. Πληροφορίαι παρ’ ἡμῖν.

Τὸ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Συνταγαὶ — τὰ χαρτονομίσματα, ἅτινα ἐξαργυρώνουν οἱ ἱατροὶ παρὰ τοῖς ἐαυτῶν πελάταις.

Τακοῦνι — ἡ βάσις τοῦ ἀναστήματος.

Τόκος — ἐνόσφ’ ὀφείλει τις αὐτόν, ὁ τόκος μῆτε κοιμᾶται, μῆτε ἐορτάζει, μῆτε ἀσθενεῖ, μῆτε ἀποθνήσκει.

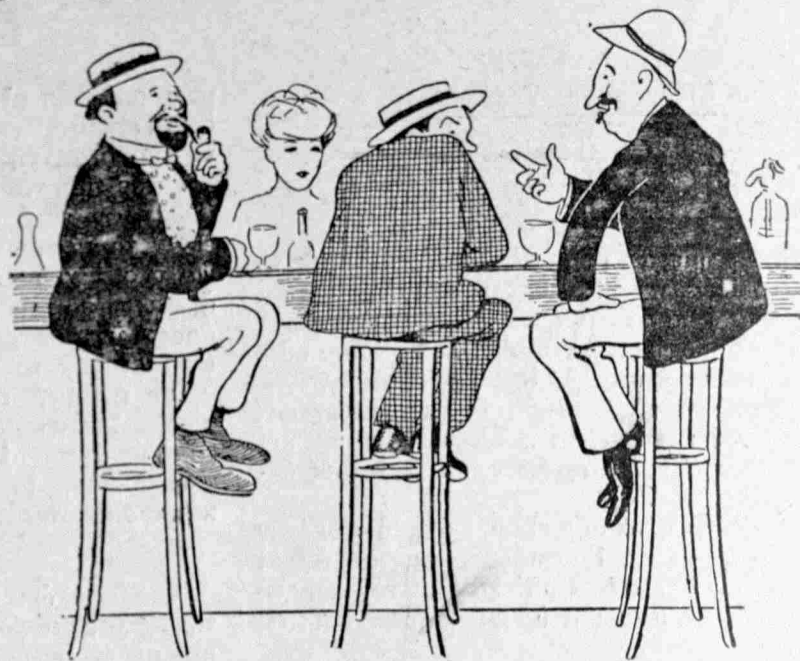
Τσέτουλα — ἡ ἀπλοποιηθεῖσα ἄνευ καταστάσεων διπλογραφία.

Τυπογράφος — τίμιος ἀνθρώπος, ὑποπίπτων καθ’ ἐκάστην εἰς πλεῖστα ἀμαρτήματα... τυπογραφικά.

'Ο σύζυγος. — 'Εγώ εις την θέσιν σου δέν θά ἐξέλεγα αὐτές τῆς πουκαμίες' σήμερα τῆς φοροῦν παιδί ἀνοικτές.

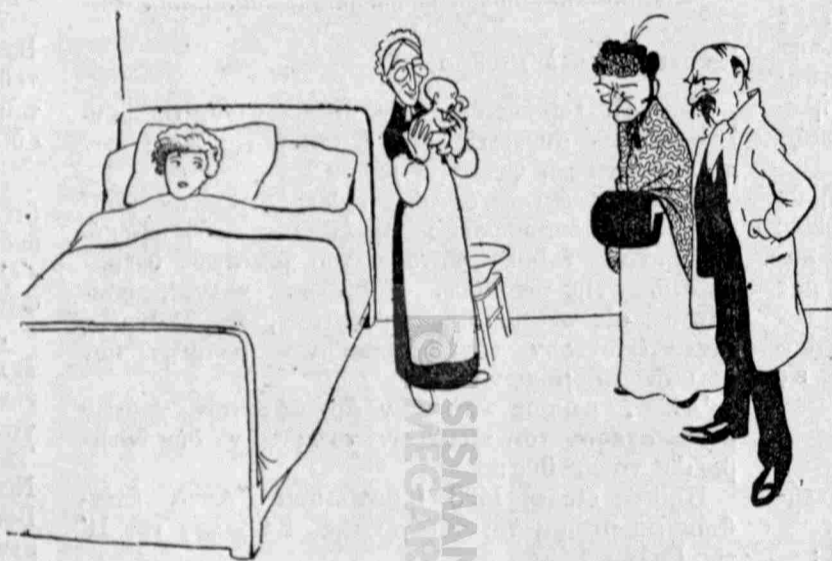
'Η σύζυγος (θυμωμένη). — 'Α! .. καί πῶς τὸ ξέρεις αὐτὸ τὸ πράγμα;

— 'Ακοῦτε, παιδιά, πῶς ἔκαμα τὴν γυναῖκά μου νὰ γυρίσῃ πίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι, ποῦ εἶχε σκοπὸ νὰ μείνῃ δύο μῆνες στῆς μητέρας τῆς, ἡ ἀθεόφοβη. Τῆς ἔστελνα καθημερινῶς ἐφημερίδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπέκοπτα μὲ τὸ ψαλίδι κἀτι παραγράφους. 'Εκείνη ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν ἀπέκρυπτα σπουδαῖα νέα καὶ νὰ σοῦ τὴν σὲ τέσσαρες μέρες πίσω.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε! 'Εδῶ εἶναι ἰδιαιτέρα θέσις διὰ τὰς κυρίας.

— Καλὲ Γιωργάκη μου, πῶς 'μοιάζει τὸ ἐγγονάκι μας τὸν γιατρό μας!

— Δέν ξέρω πῶς μοῦ συμβαίνει, ἀγαπητή, ὅταν ἔχω καταρροὴ ἀπροβλακώνομαι. — Τότε τὸ πάθημά σας θά ἐγίνῃ χρόνιον!

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Κρίσις λοιπὸν καὶ στὸ ἀλάτι. Τὸ πήρε καὶ αὐτὸ ἡ φόρα τῆς ἀκριβείας. Μετὰ τὴν ζάχαριν, ἦλθε καὶ ἡ σειρά του. Τὸ διατὶ τὸ ξεύρουν μόνον οἱ μπακάληδες, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ξεύρουν καὶ ὅλα τὰλλα μυστήρια τῆς σημερινῆς ἀκριβείας τῆς ζωῆς. Καλὰ, νὰ μὴ εἶναι κανεὶς γλυκός, ἀφοῦ εἶναι ἀκριβὴ ἡ ζάχαρι, νὰ εἶναι ὁμοῦ ἀνάλατος γίνεται; Καὶ ὁμοῦ, γίνεται, ἐνεκα ἡ... ὑπερτίμησις.

ΩΩ

Οὕτως, ἀν μὲν θά εἶναι ἀνυπόφορα τὰ φαγητὰ καὶ οἱ μεζέδες, ὡς ἀνάλατα, κατ' ἀνάγκην ὁμοῦ θά ὑποφέρωνται εἰς τὸ ἐξῆς ὅσα τυχὸν γράφονται ἄτεχνα καὶ χωρὶς χάριν. Ποιὸς θά τὰ κατηγορήσῃ ὡς ἀνάλατα, ἀφοῦ τὸ ἄλας τείνει εἰς ὀλιγὴν ἐκλειψιν; 'Οποῖος τὸ εὖρη, ἄς στείλῃ ὀλίγον καὶ εἰς τοὺς λογογράφους μας, διὰ πᾶσαν τυχὸν προφύλαξιν ἀπὸ ἀναλατογραφίαν.

ΩΩ

Πόσα δὲ ἄλλα δέν μᾶς φέρει ἡ ἔλλειψις τοῦ ἄλατος; Θά γίνῃ αἰτία πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ ξεπέσῃ ἡ φιλία, ἀφοῦ ὡς γνώρισμα πρῶτιστον μεταξὺ δύο ἐπιστηθίων φίλων εἶναι τὸ νὰ φάγουν «ψωμί κα' ἀλάτι». 'Επειτα, γὰ μερικοὺς, πού θέ-

λουν νὰ κάμουν τὸν ἔξυπνον, χωρὶς νὰ εἶναι, πῶς θά τοὺς λέγωμεν τὸ γνωστὸν: «νὰ σ' ἀλατίσω, νὰ μὴ βρωμήσῃς»;

ΩΩ

Αλλὰ καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ πάλιν κερδοσήμενες βγαίνουν αἱ κυρίαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες μας. Αὐταὶ κατὰ κανένα τρόπον δέν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν ἀνοσταναλατιά, ἀφοῦ ἤρξαν τὸ μυστήριον τοῦ νὰ φαίνωνται ὅλα ὠραῖα καὶ ἀφοῦ, ὅσα δέν ἔχουν τὸ ἀλάτι τῆς εὐμορφιάς, κατορθώνουν μὲ τὸ περιπλέον νὰ ἀλατίζωνται μὲ τὸ ἀλάτι τῆς πούδρας καὶ τοῦ φκισασιδιοῦ. Παρακαλῶ, ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

ΩΩ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τολμηροτέρους μπακάληδες κατόρθωσαν νὰ φέρουν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τὴν ζάχαριν καὶ τὸ ἄλας. 'Εξ γρόσια τὴν ὁκᾶν ἐζήτησαν διὰ τὴν ζάχαριν, ἐξ γρόσια ἐννοούσαν νὰ πωλήσουν καὶ τὸ ἄλας. Καὶ τοῦτο ὄχι εἰς ποσὸν ἀνώτερον τῶν ἑκατῶν δραμιῶν. 'Ελπίζου, βλέπετε, περισσοτέραν ὑπερτίμησιν καὶ διὰ τοῦτο φυλάγουν, σὰν κόρην ὀφθαλμοῦ, τὸ ἐμπόρευσμά τους. Μὲ φαίνεται πῶς θέλουν ἔξυλο, ὡς πού νὰ γίνου... τοῦ ἀλατιοῦ.

ΩΩ

Ηκούσθη ἀπὸ ἓνα μοδιστράκι, ποῦ τὸ ἐπέριεζε περιπατητικὸς Δὸν Ζουάν σ' τὸ Πέραν:

— Καῦμένε, εἶσαι ἀνοστος κ' ἀνάλατος...

— Μά, τί θέλεις, κορίτσι μου; Ποῦ εἶναι τὸ ἄλας; Δέν φέρονεις λιγάκι νὰ ἀλατίσω κ' ἐσένα; Εὐτυχῶς τὸ ἀτμοσφαιρικὸ κρῦο ἐξουδετέρωσε κάθε κρημάδα τοῦ καλαμπουριοῦ.

ΩΩ

Μᾶς ἐπληροφόρησαν, ὅτι κάποια ἐλλόγιμος δεσποινὶς σ' τὰ μικρὰ παιδάκια τῆς πολὺ πρόωρα καὶ παράκαιρα διδάσκει τὸν δυϊκὸν ἀριθμόν. Γιατὶ ἀρά γε; Καὶ ἀν μὲν ἡ ἐλλόγιμος δεσποινὶς ἔχη λόγους νὰ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὸν δυϊκόν, δέν νομίζει, ὅτι τὰ μικρὰ τῆς κοριτσάκια ἔχουν ἀκόμη πολὺν καιρόν, διὰ νὰ ἐννοήσουν τὴν σημασίαν του;

ΩΩ

Τὸ λάδι, ἐνῶ σ' τὴν ἀγορὰν εἶναι τόσο ἀκριβόν, ἀντιθέτως ἡ ἐλθαῖς ἐφέτος εἶναι πολὺ φθηναῖς. Διατὶ ἀρά γε; Πολλοὶ δίδουν εἰς τὸ πρᾶγμα διαφορὰς ἐξηγήσεις, ἄλλοι ὁμοῦ παραδέχονται, ὅτι καὶ αὐτὸ αἰτίαν ἔχει τὴν εἰς ὅλα ἀνακατεμένην γυναῖκα. Δηλαδή; Δηλαδή εὐθὴναιαν ἡ ἐλθαῖς, διότι δέν εἶναι πλέον τῆς μόδας καὶ ἡ ἄλλαις ἡ ἐλθαῖς νὰ στολιζοῦν τὸ χαριτωμένον πρόσωπον ἢ τὸν κύκλιον λαιμόν κάθε 'Αφροδίτης ἢ Περσεφόνης.

ΠΑΝΕ ΡΩΤΑΣ

Κυρίαί,

Μόνον ἀπὸ τὸ 'Ινστιτοῦτον τῆς 'Υγιεινῆς τῆς 'Ὁραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἡγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

**STEINS
ORIENTAL
STORES LTD**

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΠΛΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡΙ
ἐξ ὀχου καλαισθησίας
δι' ἀνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ
Πέριον καὶ Πόλει.